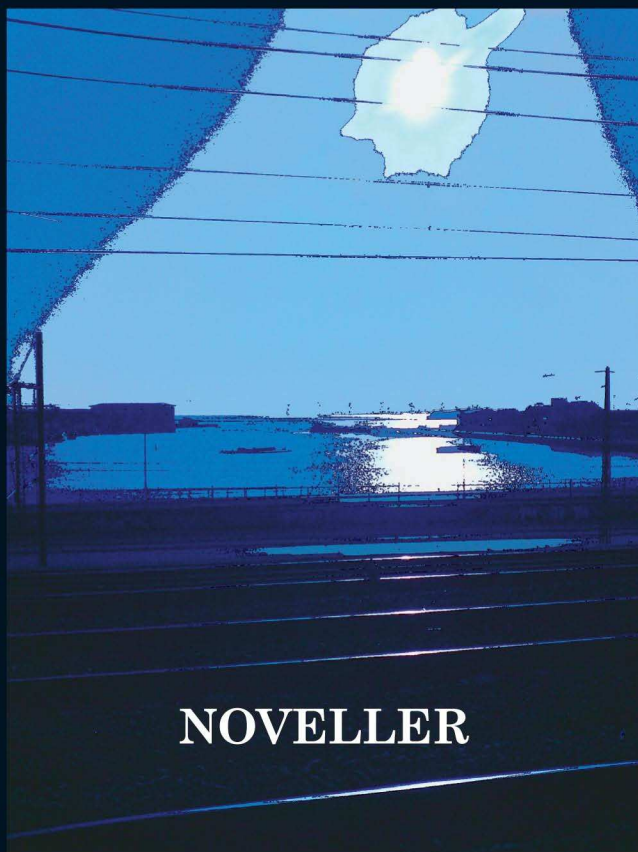

Claus Willumsen

Berømte sidste ord

FORFATTERFORLAGET
ATTIKA

Berømte Sidste Ord

Claus Willumsen

BERØMTE SIDSTE ORD

Noveller

Forfatterforlaget ATTIKA

Berømte sidste ord

© by Claus Willumsen

Forfatterforlaget ATTIKA

Omslag: Forfatteren og Bettina Petersen

Trykt hos Werks Grafiske Hus A/S

Printed in Denmark 2009

ISBN 978-87-7528-747-5

Til Mor og Phillip

Tak til Geert for alle de års tålmodighed.

Og tak til alle I andre – I ved hvem I er.

Indhold

Uret - 7
Dialog med barn der Hænger ud fra en Altan - 13
Beholdere - 21
Koordinat - 25
Film - 29
Morskabsteatret - 39
Eder og Forbandelser - 43
Sukker - 49
Kinesisk Æske - 51
Det under, den lykke - 57
Træk - 61
Parafrase - 65
Havet er aftenens metronom - 67
37° I Skyggen - 71
Gemmeleg - 75
Stentøj - 79
Åsted - 81
Genganger - 87
På rejse i fremmede lande - 91
Jazz-novelle - 95
Luftkys - 103
Ved Søen - 105
Rejser til Frankrig - 113
Månen er hævnens fængsel - 117
Berømte Sidste ord - 121

Uret

Kast!

Kast!

Kom nu!

Det er fedt!

Hun kiggede på ham med store brune øjne.

Kast nu!

Han så på hende med et lille smil. Kaste? Det skulle han nok, men når han havde lyst. Det var ihvertifalds ikke hende der skulle bestemme, hvornår han skulle kaste noget som helst.

9 år. Han var trods alt 9 år. Og hvad var hun? 7! Tsk. 7 år! Han ville kaste, når han havde lyst. Punktum. Slut. Finale!

Det var varmt. Sveden løb ned over hans pande.

De stod nede ved mosen. Myggene sværmede om dem. Og i træerne puslede fugle. Over hele dagen var der en følelse af dovenskab.

Gør det nu!!

Siden tidlig morgen havde varmen lagt en dæmper på de vilde lege.

Ingen tag-fat, ingen gemmeleg, ingen rundbold. Ingen gad noget. De var gået ned til mosen for at få lidt skygge fra de store egetræer.

Men selv om træerne gav lidt skygge var det stadig varmt. For varmt. Til at. Lave. Noget Som Helst. Fornuftigt.

Deres forældre havde advaret dem om, at varmen gjorde dem tørstige så de havde en dunk med hver som de lidt efter lidt fik tømte. Så egentlig var det ved at være tid til at vende næserne hjemad. Men først skulle de lige have en aftale klaret. Som de havde haft i nogle dage nu.

Ja ja, slap dog af, mand

Jeg er ikke en mand

Æhhhv

Det er jeg ikke
Hold nu kæft
Selv
Selv
Gør det nu bare
Ja ja

De kiggede lidt på hinanden. Så hinanden an. Han havde sort uglet hår og en bred mund. Hun var lyshåret. Med håret i fletninger. De havde kendt hinanden hele livet. Havde leget sammen siden de var helt små. Hendes øjne var smukke syntes han. På grund de øjne ville han gøre hvad som helst.

Hun vidste, at han ville gøre det, men at han bare trak tiden ud. Og han vidste, at hun vidste det. Det var en del af legen.

Hun så ned i jorden. Skrabede fødderne lidt rundt i græsset ved mosens kant.

Kom nu Gør det nu Jeg gider ikke vente mere Jeg vil hjem
OK Jeg gør det nu
Godt Nu gør jeg det
OK

Men han ventede.

Han trak tiden ud.

Tiden der var indkapslet i det dyre ur.

Uret var kraftigt, af hærdet metal og det skinnede som sølv. Det var vist nok sølv. Urskiven var mørkeblå, viserne metalliske, vel også sølv.

Lænken var sat sammen af fire kraftige led. Der var ingen

lukkemekanisme. Man smøg det ned over fingrene, ned over håndroden og der satte det sig til rette. Og mand det så fedt ud.

Hun stirrede på ham med utålmodige øjne.

Ja ja, jeg gør det nu, tænkte han.

Men sagde:

Puha, det er varmt, hvad?

Solen stegte, så det prikkede i huden. Nede ved det brunlige vands overflade summede myggelarver. Træerne stod stoiske og skyggede med brede favntag.

Det var ikke hans ur.

Han havde taget det i sin fætters skuffe, sidste gang de havde besøgt ham. Det lå bare dér den eftermiddag, han havde snuset rundt, rastløs og ugidelig. Han havde åbnet skuffen, midterste i højre side og dér. Lå. Uret.

Skinnende og appellerende. Det havde hvisket med et sekunds mellemrum:

Jeg...keeder...mig...tag...mig...med...nu...jeg...er...ulykke...lig...frels
...mig.

Så det gjorde han.

Han listede uret ned i sin bukselomme, så sig over skulderen, lukkede skuffen og gik ind i stuen, hvor hans familie sad og snakkede.

Nu går jeg snart hjem

Nej, vent lidt

Så gør det nu!

Hans hånd var nede i lommen. Krummede sig om uret. Krammede det.

Kærtgnede det.

Det var køligt, selv i denne varme. Han havde ikke lyst til at gøre det. Og alligevel ville han gerne af med det. Slippe af med skammen over at blive taget på fersk gerning med uret på sig eller på sit værelse. Han kunne godt lide at se på det, men kunne jo kun gøre det i hemmelighed, sammen med hende.

Han kunne ikke dele glæden, triumfen ved at eje en sådan kostbar skat, med sin storebror. Uh, han ville blive rasende og ville med garanti sladre

til mor. De havde siddet ved mosen for et par dage siden og kastet sten i vandet og set dem forsvinde i det mørke vand.

Hvad sker der med stenene, når vi ikke kan se dem?

Det ved jeg ikke

Er de væk?

Neeej, de ligger bare på bunden

Skal vi ikke smide noget andet derned?

Hvorfor?

Så vi kan se det

Men de er der jo

Det ved du da ikke

Hvor skulle de tage hen?

Men er du sikker?

De smed en tændt lommelygte derned. Så en flaske. Men de kunne ikke få øje på tingene.

Vi må have noget vi elsker at se på. Så kan vi se det

Han skulede til hende. Nogle gange var hun bare for mærkelig. En gang havde hun hevet snuden af sin sovehund fordi den ikke skulle snorke.

Og som en sidegevinst kunne den jo heller ikke lugte hendes sure sokker.

Hun var skør, men han kunne rigtig godt lide hende, så...

De havde småskændtes om, hvad de skulle tage med hver især. Det skulle være noget de holdt af. Noget de elskede. Noget de elskede at se på.

Og nu stod de så her.

Hun havde taget en stor glasskål med gule, blå, grønne og røde sommerfugle med. Han havde taget sit ur med.

Plasket fra skålen sendte brunlige dråber ud over deres ben og boblerne fra den synkende skål fik myggelarverne til at standse op midt i deres gøremål.

SE! DE DANSER!

Men

Det gør de!

Jo, men

De danser fordi vi kan se dem! De DANSER!

Hun hoppede op og ned, løb lidt frem og tilbage, stoppede op og lo. Han så på hende. Lidt forvirret. Han vidste jo godt, at de ikke dansede. Det var bare vandoverfladen der fik det til at se sådan ud. Men...

De blev ved med at danse.

Selvom vandet var helt stille dansede sommerfuglene. Grønne, gule, røde, blå sommerfugle flaksede, skabte mønstre og dannede formationer, fløj solo og brød så af.

Det fortsatte en time. Vandet var spejlblankt, men det fortsatte en time.

Og derefter var de væk. De røde, grønne, blå og gule sommerfugle var forsvundet.

De sad og så ned i mosen og ventede.

Men der skete ikke mere.

Han rørte ved uret.

Kom så, det er din tur

...

KAST! KAST! KOM NU!

...

Gør det nu

...

Han så på hende.

Jeg går altså snart

Han tog hånden op af lommen. Han holdt uret fast. Det var køligt. Det var rart at røre ved. Han elskede det. Så kastede han uret.

Dialog med Barn der Hænger ud fra en Altan

Hej

Hej

Hvad laver du?

Drikker kaffe, Hvad laver du?

Keder mig

Hvorfor? det er godt vejr

Jeg gider ikke lege

Hvad gider du så?

Hænge ud

Ok

Hvorfor står du altid der og drikker kaffe?

Jeg kan lide kaffe

Det kan jeg ikke

Du er også kun et barn

Det smager grimt

Når du bliver voksen, så smager det godt

Hvordan er det at være voksen?

Hvordan er det at være barn?

Det må du da vide, har du ikke været et barn ligesom mig?

Det tror jeg ikke

Det har alle da

Jeg tror jeg blev født gammel

Du ser ikke gammel ud

Tak

Hvordan er det så?

Hvad?

At være voksen

Kedeligt

Hvorfor?

Man skal arbejde, betale skat, opføre sig ordentligt
Min far betaler også skat
Ja
Og han opfører sig ordentligt
Ja
Han er ikke kedelig
Nej
Han gider godt at lege med mig
Ja
Kan du lide at lege
Ja
Hvad leger du?
Voksen
Hvordan leger man voksen?
Man lader som om at barndommen er slut
Min mor siger, at når jeg fylder atten, så er jeg voksen
Det er du nok også
Jeg vil ikke være voksen
Det kan jeg godt forstå
Jeg kan godt lide at være barn
Det kunne jeg også
Hvad legede du, da du var lille?
Røver og soldater
Det leger jeg også
Hvem er du så
Soldater
Jeg var røver
Hvorfor
Jeg ville gerne i fængsel
Hvorfor
Så var jeg voksen
Min far siger, at mennesker der kommer i fængsel er dumme
Voksne er dumme

Ikke min far og mor
Nej, din far og mor er søde
Har du en kæreste?
Nej
Hvorfor ikke?
Det ved jeg ikke
Er der ingen der kan lide dig
Jo, det er der
Men hvorfor har du så ingen kæreste?
Jeg kender ikke nogen der vil være min kæreste
Hvorfor ikke
Det ved jeg ikke
Du er da flink
Det er ikke nok at være flink
Hvad skal man så være?
Sød, venlig, stærk, smuk
Du er da sød
Tak
Hvem er hende den søde der ringer på hos dig?
En god ven
Hun ser sød ud
Det er hun også
Boller I?
Hvad? Det er du da vist for lille til at vide noget om
Min mor og far boller, jeg kan høre dem om natten
Det kan jeg også
Kan du?
Ja
Gør det ondt?
Nej
Det lyder som om min mor græder
Det tror jeg ikke hun gør
Hvad gør hun så?

Det må du spørge hende om
Hvorfor griner du?
Jeg griner ikke, jeg smiler højt
Det kan man da ikke
Jeg kan
Hvad kan du mere?
Jeg kan spille computerspil
Det kan jeg også
Hvad spiller du?
Rayman og Tekken
Jeg spiller Pro Evolution Soccer
Jeg spiller FIFA
Jeg kan ikke lide FIFA
Kan din kæreste godt lide at spille computer?
Hun er ikke min kæreste
Hvorfor ikke?
Vi er bare gode venner
Hvad laver I så?
Vi går i byen og spiser mad
Det lyder kedeligt
Det er det ikke
Hvad mere?
Vi går i biografen
Jeg var inde og se en Disney-film med min far
Var din mor ikke med?
Hun havde hovedpine
Ok
Hun har meget hovedpine
Ok
Hvorfor har hun det?
Måske hun tænker for meget
På hvad?
Dig

Hvorfor?
Mødre tænker meget på deres børn
Hvorfor det?
Det er sådan noget mødre gør
Hele tiden?
Nej, men tit
Hvad tænker de på?
At deres børn opfører sig ordentligt
Det gør jeg
Og ikke hænger ud fra altanen
Det gør jeg ikke
Jo, det gør du da
Nej
Jo, hvorfor gør du det?
Gør hvad?
Hænger ud fra altanen
Det kan jeg godt lide
Er det ikke farligt?
Nej, man skal bare holde fast
Hvad siger din mor og far til, at du hænger der og dingler?
Ikke noget
Ikke noget?
Ja
Det hedder nej
Hvad?
Det hedder "Ikke noget? Nej"
Nej
Nej hvad?
De siger ikke noget
Nå, bliver de ikke sure?
Det ved jeg ikke
Det ved du ikke?
Ja

Det hedder nej
Hvad?
Det hedder "Det ved du ikke? Nej"
Ok
Ok, hvad?
Ok, nej
Hvorfor bliver de ikke sure?
De er ikke hjemme
Hvor er de?
Far er på arbejde, min mor er ude og handle
Og så hænger du ud fra altanen?
Ja
Ok
Hvad skal du?
Have lidt mere kaffe
Min mor siger, at min far ikke må drikke for meget kaffe
Det, min gode ven, er derfor jeg ikke er gift
Hvorfor?
Fordi jeg så kan få det som jeg vil have det
Hvordan?
Jeg kan drikke al det kaffe jeg vil, skål
Jeg er tørstig
Så kravl op, så giver jeg en cola
Nej tak
Du vil ikke have cola
Jeg må ikke drikke cola
For din mor og far?
Nej
Det hedder ja
Hvad?
"For din mor og far? Ja"
Jeg kan godt lide cola
Det kan jeg også

Mine venner får cola til maden
Glæd dig til du bliver voksen
Hvorfor det?
Så må du drikke cola hele tiden
Lige som du drikker kaffe?
Og cola, ja
Så vil jeg gerne være voksen
Vent med det til du bliver voksen
At blive voksen?
Ja
Må man godt hænge ud fra altanen, når man bliver voksen?
Ja, det må man
Hvorfor gør du det så ikke?
Jeg er bange for at give slip

Beholdere

10

Alle ved det. Hunde er beholdere for tanker der må holdes hemmelige for enhver pris. Det er en offentlig hemmelighed, at hunde er budbringere. De bringer beskeder rundt i verden hvert sekund, døgnet rundt, året rundt. Beskeder om død, beskeder om nyt liv, beskeder om håb og evig fortabelse, om overflytninger, om koder der aldrig må brydes, om matematik, planeter, dna-strengte, teoremer, aksiomer, teser, halve sandheder, om løgn og latin.

9

Ingen ved præcist, hvordan disse dyriske beholdere bliver fyldt med information. Man ved blot at sådan er det. Man behøves nødvendigvis ikke at vide hvordan ting sker, blot at *ting sker*. Der florerer mange løstagtige hvorfor-ditter og hvordan-datter, men hvorfor ikke bare acceptere tingenes tilstand en gang imellem? Måske er det bedst ikke at vide for meget. Hvem har eksempelvis lyst til at vide...hvornår man skal dø? Eller...hvordan universet bryder sammen? Ikke alle spørgsmål kræver nødvendigvis et svar.

Hunde er beholdere, sådan er det! Punktum slut.

8

En af disse hunde – Daniel hedder den – løber rundt ad en forudbestemt rute. Det ser ud som om Daniel farer rundt på den der hundemåde, snuse her, lette ben der, kigge her, logre der og så en hæs gøen. Men tag ikke fejl, Daniel er på vej. Daniel er på vej med en besked ikke alle vil bryde sig om at høre. Daniel har været undervejs i lidt over 2 uger. Ad snirklede omveje har han været undervejs, men nu er der ikke lang tid til at målet er nået. Han begyndte i en by fjernt fra hvor han er nu. Han har bevæget sig fra punkt A til punkt B ad en rute der i kilometer svarer til turen fra byen

K til byen R 3000 kilometer væk. Og det er langt længere end nødvendigt eller det vil sige, det *er* nødvendigt. For den besked Daniel bærer i sig er vigtig. Den er en af de største hemmeligheder Broderskabet endnu har sendt rundt som en stafet. Mange byers Centrum ved nu besked. Det er hunde som Daniel der har været disse steder. Daniel er den sidste budbringer af en lang række CANIS der har båret denne Secret D'Or.

7

Det er eftermiddag. Myldretidstrafikken er tiltagende. Mennesker er på vej hjem fra arbejde. Der bliver købt ind, udvekslet blikke, hevet i børn og Daniel lægger mærke til det meste.

Han ved, hvor lidt der skal til før tingene går galt.

Han er en CANI og de lægger mærke til alt, eller til det meste i hvert fald. For selv et sorthåret højtrangerende medlem af Ordenen lægger ikke mærke til alt. At "lægge mærke til alt" som det hedder i reglementet er mere et ideal end det er virkeligheden.

Der er ingen tvivl om at Daniel er en af de bedste, det er derfor, at han skal afslutte denne stafet.

Han sætter sig og beskuer de nære omgivelser. Klør sig bag øret, sikrer sig at alt er som det skal være før han bevæger sig videre det sidste stykke.

6

Professor Mitra sætter sig ind i sin bil. Dagens timer i eksperimental fysik er forbi. Han er en af de bedste indenfor sit område og nobelprisen er ikke en fjern drøm. Han svinger ud fra sin parkeringsplads og føres ind i dagens malstrøm. Han er frisk i hovedet efter at have motioneret før hjemturen. Løbebåndet sætter hans tanker i gang og når han først er i gang i hovedet, så følger kroppen med. Sagt med andre ord; Mitra er på vej hjem til kone og børn og han er i strålende humør.

Solen er ved at komme i gang her sent på eftermiddagen, byen er proppet med biler, mennesker, varer, ideer, byen er i bevægelse og Professor Mitra er på vej hjem.

5

Daniel er snart fremme. Denne bærer af usandsynlige hemmeligheder har snart fuldført sin vigtigste mission. Beskeden som Daniel bærer i sig vil snart være i de rette hænder. CANIS har eksisteret i mange tusinde år. De har været beholdere for Broderskabet i hvert fald 2500 år. Mange store mænd har udvekslet beskeder ved hjælp af CANIS. Der har været milliarder af ord, handlinger, symboler, forslag, ordrer og lyde bundet i disse firbenede budbringere. Daniel ved at flere krige er forhindret på grund af hans forfædre og han ved også at en af de helt store hemmeligheder i det 19. århundredes virvar af konspirationer var ved at havne i de gale hænder, da en CANI lige skulle besøge en gammel ven. Det kommer ikke til at ske denne gang. Opgaven er for vigtig til gamle venner.

Den person der skal modtage ham er en af Broderskabets lokale repræsentanter. Det er ham der skal reagere på beskeden. Daniel giver et bjæf fra sig og bevæger sig over vejen.

4

Professor Mitra tænker på sin familie. Han tænker på sin kone og sin datter. Han glæder sig til at se dem. Mon er 7 år, hun ligner sin mor mere end sin far, heldigvis.

Hun er en lille spirrevip, gør det godt i skolen, har masser af gode venner. Sarah er den første (og sidste) kvinde, han har elsket med. Hun er blid, rolig og kan nu og da eksplodere i et smil der kan oplyse en nat. Han er lykkelig, han har det godt. Han ved, at han er en heldig mand.

Nogle gange tager han sig selv i at smile midt i en svær udregning. Hvad har han dog gjort for at være så heldig?

Mitra er en nøgtern mand, han ved at tingene må vende, at held vil blive afløst af ond skæbne, men lige nu nyder han heldet, sit liv, sin kone og sin datter. Bilerne ligger tæt i dag, årvågenhed er kodeordet, han har styr på det. Han er lykkelig. Trafikken er hektisk, men ingen problemer der. Han

tænder for radioen, lytter til musikken der fylder bilen. Weekenden er lige rundt om hjørnet. Om et minut er han hjemme hos familien.

3

CANI løber over vejen, hører lyden af bremses, kaster sig ind på fortovet og vender sig ud mod vejen, ser chaufføren i øjnene. Mandens øjne er mørkeblå. Der er fine rynker omkring dem. Det er helt sikkert en god mand. Sekundet strækkes til bristepunktet. Lyden af bremses fra biler overdøver dagens glade udråb. Disse øjne ser ud som om de ved noget. To par øjne borer sig ind i hinanden. Og herefter bryder alt sammen. Skæbnens sorte trotyl, hemmelighedens røde væske, klarhedens blå krystal. Dødens hvide glød.

2

Daniel løber hurtigt videre. Han har en opgave der skal løses. Der er ikke langt igen.

Bag ham er lyden af sirener kommet nærmere. Mennesker er kommet til skade, måske er nogle døde eller er ved det. En gade kan hurtigt forvandles til et åbent sår. Han har set det før. Arme kan separeres fra kroppe og ansigter kan nemt knuses til en fugtig masse af afsked. Det ved han. Men hans opgave er snart slut. Broderskabet kan endnu engang være tilfreds med CANIS tjenester. Endnu en beholder er ved at nå frem til sit mål.

Denne bærer ved navn Daniel har snart fuldført sin mission.

1

Professor Mitra – med speciale i eksperimental fysik – ligger i en seng. Hans ansigt er blegt, kindbenet i højre side er knust, han har 5 brud på højre ben. Han mangler to fingre på venstre hånd.

Han er blind på det højre øje, han kan kun skelne bevægelse med det andet. Han kan intet huske. Han venter.

Koordinat

Åh Gud, nu kysser han mig igen. Det er dejligt at mærke hans læber på min krop. Hans læber bevæger sig fra mit ansigt og ned ad min krop. Imellem hvert kys ser han på mig med øjne der ved besked.

Han kysser mit modermærke på brystet. Det kysser han mere end de andre. Han undviger ikke de andre. Slet ikke. Men lige dette modermærke kysser han mest.

Vi kan sidde i bus eller på en café og så – uden at tøve – fører han læberne ned til den dybe udskæring i min bluse og kysser mærket. Det mærke er specielt for ham. Og hans kys er specielle. Fulde af viden.

Nu kan jeg mærke hans læber mod min hofte. Lige her lader han tungen cirkle om mærket. Min krop er besat af modermærker. Han er besat af mærkerne. Jeg er besat af ham. Af hans besættelse.

Jeg har 58 modermærker. Han har talt dem. Han har kysset dem alle.

Kysset dem et efter et. Et kys per mærke. 58 i alt. 58 kys.

Nu er han nået til 34. nede ved ankelen. Om to sekunder siger han, at jeg skal vende mig om. Der skal uddeles 24 kys til.

Hun vender sig om før jeg beder hende om det. Vi kører denne her på rutinen. Rutinen er måske et lidt kedeligt ord, men denne rutine er nødvendig. Rutiner er det der holder verden sammen, det er dem der får dagligdagen til at hænge sammen. Rutine forhindrer kaos. Rutine forhindrer sammenbrud. Og denne rutine bliver aldrig kedelig. Hvordan kan det nogensinde blive kedeligt at kysse på den, man elsker?

Jeg presser mine læber mod hendes hud lige ved skulderbladet. Mens jeg kysser lader jeg mine hænder bevæge sig rundt på hendes hofter og jeg berører hendes balder. Ligesom hun kan lide det. Rutiner behøves ikke at være kedelige.

Jeg er nået til nummer 47. Dette er lige så godt at kysse som nummer 7.

Nummer 7 kan jeg kysse hele tiden. Og jeg gør det. I busser, i caféer. Glor

folk, så kysser jeg igen. Bare lige for at understrege en pointe. En pointe de ikke fanger. Men en pointe der er nødvendig at understrege. Nummer 47 sidder på lænden, lige over balden. Her kysser jeg ekstra meget. Nummer 7, nummer 47 og nummer 56 er specielle. Der skal jeg være koncentreret. Der skal kæles for detaljen. Detaljer er vigtige. Detaljer kan være det der gør at tingene lige falder på plads. Sætter sig i de rigtige mønstre. Detaljen er den manglende brik der får verden til at hænge sammen.

47. 47 kys. 47 stjerner der tændes på min krop. 47 varme kilder af liv. 47 verdener der åbnes. 47 verdener der dør.

Min krop er afslappet og varm. Huden gløder der, hvor han har kysset.

Der er stille i mit hoved. Jeg tænker ikke. Mærker kun hans læber. Jeg

kobler fra, tænker ikke. Jeg kan mærke hans læber mod min læg nu.

Nu bevæger han hovedet over mod det andet ben. Der sidder et

modermærke under balden, ved inderlåret, hvor han er nødt til at sprede mine ben for at komme til.

Samtidig med at hans læber berører mærket stryger hans hånd op og han fører spidsen af sin finger lidt op i mig. Ikke meget, men nok til at jeg ikke falder hen.

Han lader sin hånd stryge ned ad mit inderlår. Ned mod knæhasen. Der

sidder 56 og 57. Lige ved siden af hinanden. Han kysser dem begge to.

Hver for sig.

Nu er det snart slut. Hele min krop venter på en afslutning. Vi mangler nummer 58. Jeg lader min hånd glide ned ad lænden. Jeg mærker min ene baldes runding, lader hånden hvile ned langs kroppen.

Jeg kan mærke hans læber mod nummer 58. Her dvæler han. Jeg ved, at han koncentrerer sig om afslutningen nu. Min krop er stivnet. Jeg venter.

Jeg kan mærke, at han lægger an til at fjerne læberne fra nummer 58.

Nummer 58. Det er overstået for denne gang. Jeg løfter hovedet. Lader min ene hånd gå på opdagelse op ad hendes inderlår. Hun ånder lidt hurtigere nu.

Jeg bevæger mit hoved opad for at kysse hende i nakken. Jeg stryger hendes hår til side og kysser hende i nakken og lader min tunge bevæge sig hen mod hendes venstre øre. Jeg nulrer hendes øreflip, skal til at sætte et kys helt inde ved øret. Og der ser jeg et nyt punkt, et nyt koordinat. En ny hændelse.

Er brikken til overs? Eller er dette et helt nyt puslespil?

Film

INT. Lejlighed/Stue. Aften

Festen er på sit højeste. Musikken er høj. Bordene er fulde af flasker. Værten går rundt og småsludrer med gæsterne. Det er aften. Lokalet er lyst op af stearinlys på bordene og en syvarmet lysekroner. Værten taler med en gæst med sort habit og hvid skjorte. Gæsten har et smalt overskæg og er lettere beruset.

Gæst 1
Hyggelig fest

Vært
(løfter glasset mod munden, men stopper bevægelsen)
Yes, det er helt ok, det ser ud til at folk morer sig.

Gæst 1
Mad, drikke, rare mennesker...Hvem kan ønske mere?

Vært
(ser hen mod en person i hjørnet)
Nå, jeg må hellere passe mine pligter som vært.

Gæst 1
(ser efter værten. Drikker ud og går hen til et af bordene og tager en øl.
Mumler)
Nå, jeg må jo hellere passe mine pligter som gæst.

Manden med det smalle overskæg går hen til en sofa bagest i lokalet. Sætter sig ned ved siden af en kvinde med en nedringet rød kjole på. Ved siden af hende sidder en mand i en kortærmet skjorte. Han er skaldet og bærer briller. Gæst 1

læner sig henover kvinden, ser direkte ned i hendes kavalergang og siger til Den Skaldede:

Det er en lækker sofa, hvad?

Den Skaldede
(ser på ham med et stift blik)
Ja, den er dejlig at slappe af i.

Gæst 1
(hiver en pakke smøger frem. Tænder en)
Hvor mon den er købt henne? Jeg kunne godt tænke mig at ligge i sådan en...bare i 10 minutter.

Den Skaldede
(lægger en hånd på kvindens lår)
Skal vi gå over til din bror?

De rejser sig og går over til Værten. Taler sammen i et minut og ser over på manden i sofaen.

Han har taget en øl til og asker i den tomme flaske. Han stirrer rundt i lokalet. En mand med hvid T-shirt kommer hen og sætter sig i sofaen. Han nikker til Gæst 1. De skåler. Manden med T-shirten tænder en cigaret.

T-shirt
Hej, jeg hedder Jack

Gæst 1
Nick

Jack
Hvem kender du her?

Nick
(peger ud i lokalet)
Jeg kender stort set alle sammen. Hvad med dig?

Jack
Min søster kender Mick...De har gået på gymnasiet sammen.

Nick
Ahh og The Lady in Red? Det er en lækker pakke, synes du ikke? Men hendes kæreste er da lidt muggen, hvad?

Jack
Neej, han passer bare på hende. Så hun ikke kommer i vanskeligheder.

Nick
(ser på Jack med et bredt smil)
OK, jeg skal nok holde min kæft.

Jack
Det går nok, det er jo et frit land.

Nick
Ja, det er jo ikke Kina, vi bor i.

Jack
Apropos Kina...Har du set den nye John T.-film?

Nick
Ja, den er ret fed. Men det er lidt mærkeligt at se ham som forfatter. Han er ret neddæmpet. Ikke så vild som i for eksempel Face/Off. Men de har vist skåret ret meget i forhold til bogen.

Jack

Ja, men det blev de også nødt til. Alle de dele som bogen har med om massen, om...massernes autonomi...ville være absurd at tage med i en film. Der har de skåret ind til benet.

Nick

Massernes a hvad for noget? Det er da en bog om billeder. Den er perfekt til at filmatisere. Og John T. er perfekt som forfatteren der er gået under jorden og har begravet sig i billeder.

Jack

(rejser sig halvt op af sofaen og tager to øl fra det nærmeste bord)
Billeder er bare et udgangspunkt. Den handler om terror og massehysteri. Og hvordan billeder kolporterer angst. Billeder er bare...en budbringer.
Ham journalisten – Redford – hvad er det han hedder?

Nick

(ser tænksomt ud i lokalet)
Det kan jeg ikke huske.

Jack

Nå, Redford bliver bare et billede i kampen om herredømmet over verdenshistorien. Han...

Nick

(afbryder med en latter)
Der kan du bare se. Den handler om billeder. Hvis billeder er en igangsætter, en trigger...

Jack

(kniber irriteret øjnene sammen)

Nej, nej, nej! Ikke en trigger! De er bare en måde at overbringe eller overføre angst på. Og hvorfor er John T. forfatter, hvis det er billeder der er det vigtige her? Så ville han da være fotograf?

Nick

(ser fornøjet på Jack)

Øh, nu kunne jeg jo så påstå, at forfattere skaber billeder der er ligeså stærke som fotografier. Og John T. er en der betragter...en der registrerer. Ok, han bliver tvunget til at blive en del af billedet om jeg så må sige, men...som udgangspunkt er han bare en forfatter der lever i sin egen verden.

Jack

Come on! Det filmen – og bogen – vil sige er, at det hele, alt! hænger sammen. Du kan ikke leve i din egen lille verden. Du er en del af helheden. Du...

Nick

En del af massernes autonomi?

Jack

(ser forvirret ud)

Hvad? Nej, Masserne lever ikke i deres egen verden. De lever af billeder. Hele historien handler om, hvordan mennesker lever af billeder, som en del af et billede. En mosaik, kunne man sige. Eksplosionen i London er jo som skabt til billeder...

Nick

(afbryder mens han tager en tår af øllen)

Men...den eksplosion er jo skabt af mediernes billeder. Af...terroristerne bruger jo bomber som et billedsprog. Det er fonetiske tegn der selvfølgelig er mere end bare tegn for dem der bliver sprunget i luften.

Jack
(tager sig til hovedet)
Åh, mand, det er jo hønen og ægget.

Nick
Ja, måske. Skaber billeder volden eller er volden et billede på...?

Jack
(fægter med armene, taber en sjat øl på sofaen)
OK, hør nu: Enten skaber billeder vold, billeder tilskynder til vold. Eller også skaber vold billeder. Det har da vist intet at gøre med hønen og ægget, har det? Det er vel i virkeligheden en cirkel eller en spiral. Hvis terroren er skabt på basis af billeder, som en reaktion på billeder, så...

Nick
Men ord kan også skabe vold. Bare se på Mein Kampf eller det kommunistiske manifest.

Jack
(ser frustreret ud, sukker højlydt)
Jo, men...ord er da også billeder. Du har jo lige sagt, at billeder er et fonetisk udtryk for ord!

Nick
(ser forundret på Jack)
Det har jeg da ikke sagt! Jeg sagde, at ord er lige så stærke som billeder. Det er jo derfor John T. er forfatter. Ord er billeder. Terror er ord sat på billeder. Det er folk der ikke kan formulere sig ordentligt. Terrorister er voldelige analfabeter. De skaber en myte med vold. Myter er fortællinger, billeder der er lette at forstå.

Jack
(ser ophidset ud nu)

Du afsporer jo fuldstændigt diskussionen, mand! Handler det ikke om, hvorvidt billeder er en trigger eller en underliggende del af et budskab?
Du har lige sagt...

Nick
(griner)

Slap dog af! Jeg har ikke sagt noget som helst. Det er dig der kører et eller andet trip af. Det er en fed film. Og bogen er ok. Og de handler begge to om terror og massehysteri.

Jack rejser sig hurtigt fra sofaen. Går hen til et af bordene og laver to drinks. Musikken er blevet dæmpet lidt. Gæsterne sidder og står i små klynger, taler og drikker. Han drikker den ene drink i en slurk. To par danser. Kvinden i den røde kjole taler med værten. Hun vinker til Jack. Jack hilser kort, smiler. Han går hurtigt tilbage til sofaen.

Jack
(sætter sig tungt ned i sofaen)

Bortset fra det, så var det altså mig der sagde, at bogen handlede om terror og massehysteri.

Nick
(svajer lidt i sofaen, han drikker af en nyåbnet øl)
Gu var det da ejs. Du mente, at den handlede om billeder. John T. er cool.

Jack
Hvad snakker du om?

*De er begge to fulde nu. Bordet ved sofaen er fyldt med tomme flasker, dåser og vinflasker. De har fyldt et askebæger med cigaretskodder. Der er blevet skruet op for musikken igen.
Alle, på nær Jack og Nick, danser. En del af stearinlysene er gået ud. De sidder i et mørkt hjørne af rummet.*

Nick
(stirrer på Jack. Vrænger)
Hvad snakker du om?

Jack
Du er et fjols. Du fordrejer hele lortet og afsporer enhver fornuftig samtale.

Nick
Det er da dig der vrøvler. Massernes autonomi? Jesus på lokum. Intellektuelt ordgejl. Filmen og bogen handler om terror. Slut, prut, finale.

Jack
Nej, der er meget mere i det end det. Du har ikke fattet en skid. Du er en idiot, jeg lige har spildt min tid på.

Nick
Ja, ja, og din søster knepper med hunde.

Jack
Hvad fanden skal du nu blande hende ind i det for?

Nick
Jeg kunne godt tænke mig, at dyrke noget billedterror på hende. Dyrke lidt massernes autonomi med hende.

Jack
Så lukker du.

Nick
(griner)
Hun kunne smage lidt på forfatterens pen.

Jack
(rejser sig fra sofaen)
Fjols!

Nick
(rejser sig også fra sofaen, tager en tår øl)
Jeg gad godt lave en Mao 2 på hende.

Jack
(vender sig mod Nick)
En hvad?

Nick
(laver en gestus som en der onanerer)
En Mao 2. Pervers gammel stodder med syfilis der kneppede til højre og venstre. Din søster er totalt knepværdig. Og du kunne stå i skabet og spille den for vildt af.

Jack slår ud mod Nicks ansigt, rammer ham på kinden. Nick vakler. Falder henover sofaen. Han kommer på benene og giver Jack en knytnæve i maven. Jack knækker sammen. Nick sparker ud efter ham, men rammer ved siden af. Jack kommer på benene, griber en flaske og hamrer den på siden af hovedet af Nick. Den splintres og Nick begynder at bløde voldsomt. Sekunder efter er der kommet folk imellem dem. De bliver skilt ad. En eller anden slår ud efter Jack. En slår ud efter Nick. Med ét er alle oppe og slås med hinanden. Kvinder skriger og man hører glas der splintres. Lyden af næveslag og skrål fylder lokalet. Alt er kaos. På en eller anden måde er Nick nu kommet væk fra slagsmålet. Han står henne ved døren med et viskestykke mod kinden. Det er rødt af blod. Han stirrer hen på kvinden i den røde nedringede kjole.

Nick
(hvisker lavt for sig selv)
Slap dog af. Det er jo bare en film.

Morskabsteatret

Midt under 3. akt sprang en spinkel mand op på scenen og reciterede fra "Men jeg ventede...". Bang, sådan ud af det blå, midt under "Hotellet" sprang (ok, han kravlede besværligt op) manden op på scenen, flåede en laset bog op af baglommen og begyndte at læse op af Den Gale Klassiker. På engelsk. Med en tydelig, men ubestemmelig accent.

Vi var ankommet til teatret i højt humør. Hotellet? Så kunne det ikke blive bedre. Joroslav Mirir havde siddet og skrevet dette stykke et år før jeg blev født. Året efter havde han underskrevet et dokument der åbnede verdens øjne og lukkede ham inde i et fængsel i sit hjemland. Og senere var han blevet sit lands præsident. Et lyrisk overhoved og en sand helt. Og nu satte dette lille teater et af hans stykker op. Teatret var indrettet i en lille lejlighed i centrum og vi var vel omkring 30 mennesker den aften.

Stolene stod tæt og vi satte os helt oppe foran. Vi kunne se skuespillernes øjenfarver. Det var meget intimt. To minutter efter vi havde sat os kunne man lugte, hvilken parfume den smukke sortklædte kvinde tre rækker bagude havde på.

Vi glædede os og det eneste der kunne være endnu bedre var, hvis manden selv kom og introducerede sit stykke. Det gjorde han ikke. I stedet trådte en mand i et sort jakkesæt ind på scenen og begyndte at snakke højt med sig selv. Stykket handlede om mennesker på et bjerghotel der kun har hinanden og er uvidende (eller ligeglade) med verden udenom. Disse mennesker er så indspiste, at de overtager hinandens replikker. Det mindede mere om et sanatorium end om et bjerghotel. Jeg lænede mig til venstre og hviskede til min sidemand, at stykket mindede om Manfred Thomsen på syre. Bjerget uden den alvorstunge stemning af en kommende undergang. Min sidemand nikkede og vi så konspiratorisk på hinanden og så op på scenen igen. Der stod 5 spillere på scenen nu og udvekslede og stjal hinandens replikker. Stemningen i lokalet var munter.

Vi var alle tryllebundne og vores øjne hang ved scenen, da den spinkle mand pludselig entrerede scenen. Midt i denne sætning "Man tænker da ikke på en måde der eventuelt må forbløffe andre. Man må huske..." så vi en mand kravle op på scenen. Faktisk så det nærmere ud som om han hev sig ind over scenen og så lavede et rullefald ind midt i mellem skuespillerne. De så forbløffede til, mens manden rejste sig op, så ud over publikum, tog sig til baglommen og flåede en slidt bog frem. Se, her kunne skuespillerne så have taget fat i manden og smidt ham ned af scenen. Men det gjorde de ikke. De var lige så forbløffede som os. Her var der garanteret nogle blandt os der troede at det var en del af stykket, men ikke os tre.

Vi kendte stykket ud og ind og vi vidste, hvornår hvad skete. Men spillerne tog det pænt. Måske de ville se, hvordan det udviklede sig og så ville de bruge det i et andet stykke. Hvad ved jeg?

Teatret var helt stille. Det eneste der hørtes var den spinkles oplæsning. Rummets eneste spot var rettet mod ham. Han læste fra 2. akt, det var der bred enighed om bagefter. Han læste alle ord klart og tydeligt op. Som om han læste et kommune op. Dak dak dak dakkedak. Dak dak dak. Det var en præcis og overlegen oplæsning af de kendte replikker der havde begejstret, og stadig begejstrede, teatergængere verden over. Skuespillerne havde nu forladt scenen. Som om de havde opgivet at kæmpe mod denne kraftudfoldelse der havde overtaget scenen. Vi sad der på første række og nød afbrydelsen der, gik vi ud fra, ville være helt i Den Blides ånd. Dette ville selvfølgelig også gøre os lidt mere interessante. Det at vi havde været der, hvor "Hotellet" blev afbrudt af en lille mand i sort. I vores lille kreds ville vi være berømte og mon ikke man kunne lukre lidt på det?

Den spinkle mand læste replikker så absurde at alle skreg af grin. Publikum og skuespillere (der i parentes bemærket havde bevæget sig ned blandt os) sad med smil på læben og stirrede koncentreret på denne lille mand der fyrede replikker af med en hastighed der fik alle til at sidde

ude på kanten af stolene. Nogle af skuespillerne stod ude i siden af rummet og røg smøger og småhviskede til hinanden. De tog det helt afslappet. Så afslappet at min sidemand hviskende spurgte om det *var* en del, en udvidelse, af stykket. Jeg trak på skuldrene og stirrede koncentreret på manden der helt havde overtaget scenen. Replikkerne føg os om ørene, hurtigere og hurtigere. Ikke en eneste rørte sig nu. Den spinkle mand stod i spotten og rablede ord af sig. Han stod ubevægelig i sit slidte sorte tøj og havde gjort denne lille del af verden til sit lille kongerige.

Og så kom de berømte sidste ord. Skal vi absolvere? Vi går ud af denne verden med et smil. Og så bukkede den lille mand, hoppede ned fra scenen og forsvandt i forvirringen, da alle rejste sig og klappede og bevægede sig mod scenen for at spørge ham om han var en del af stykket der var blevet tilføjet for teatrets egen regning. Skuespillerne blev senere udspurgt, men svarede blot, at de ikke kunne udtale sig om noget som helst. Alle så på hinanden og spurgte og svarede i munden på hinanden. Vi var konfuse, men også opløftede. Alle vidste at de havde oplevet noget særligt den aften og ingen ville hjem. Teatret fremtryllede noget vin og publikum og skuespillere snakkede løs og så sig omkring. Men den spinkle var og blev væk. Pist forsvundet fra jordens overflade.

Da vi småberusede kom udenfor var klokken over midnat og der var næsten ingen trafik. Natten var klar og vi kunne se et par stjerner på himmelen. Vi gik og sludrede om aftenens begivenheder og gik så, som ved en fælles udtalt overenskomst, mod det nærmeste værtshus for at snappe en godnatøl. Vi fandt ét og gik indenfor.

Lokalet var stuvende fuldt og vi kæmpede os op til baren for at bestille, da vi så en spinkel mand rejse sig fra et bord nede i den ene ende af lokalet og haste mod udgangen. Han var klædt i slidt sort tøj og jeg vendte mig mod døren for at følge efter ham, men blev i samme øjeblik skubbet op mod baren. Vi fik bestilt øl og så os om efter et sted at sidde.

Der hvor den spinkle mand havde siddet, var der plads. Ingen havde fyldt tomrummet ud, så vi kæmpede os hen mod de tomme stole. Da vi nåede derhen satte vi os og stirrede på hinanden. Min stol stod lidt skævt, så jeg rejste mig fra sædet og flyttede den et par centimeter.

Da jeg så ned for at se om det var muligt at rykke den lidt længere tilbage uden at sætte stolen oven på nogens fødder, så jeg en slidt bog ligge inde under bordet.

Vi sad og stirrede på bogen. Vi havde bestilt en ny omgang. Vi sagde ikke noget, men så bare på den slidte bog, som helt klart måtte tilhøre den spinkle oplæser. Han havde samme højde og statur og vi kunne fornemme hans tilstedeværelse her ved bordet. Der var den samme energi som ved den kraftfulde udsigelse af de berømte replikker.

Der var ingen tvivl. Den slidte las af en bog havde været en tur på Morskabsteatret. Vi skålede tavst og jeg rakte ud efter bogen, åbnede den og læste de første linjer.

”Jeg er et sygt menneske...Jeg er et slet menneske. Et frastødende menneske. Jeg tror jeg er leversyg.”

Eder og Forbandelser

Den kæmpemæssige plakat var 22 meter høj og 18 meter bred. Den store mand som ung kunstner. Ingen vidste præcist, hvad grunden var til at denne absurditet var blevet klæbet op på gavlen. Lige her på denne altid fyldte gade midt i centrum. Én dag var der en gul gavl. Og dagen efter hang han der. Den store kunstner som ung mand.

Med det tilbagestrøgne pomadiserede hår. Med det årvågne blik i det lidt bortvendte ansigt. Med den kraftige, men elegante næse der betog kvinderne. Med den smalle mund der igennem hele livet skulle udsige ordsammensætninger der krævede den totale koncentration hos tilhøreren.

Man kan se lidt af hans skuldre der bærer en elegant jakke og et sort overlegent bundet slips. Og den hvide skjorte er ulastelig. Den store mand har allerede i ungdommen fuldstændigt styr på, hvordan man præsenterer sig selv. Man aner allerede her det temperament der vil skabe den mest sublime kunst. Han er en mand med et iltert sind. Derom kan der ingen tvivl herske.

Og nu hænger han der. Med et blik der får folk til at standse op. De fleste kan ikke kende ham.

Nogle aner et omrids af en person de har set utallige gange, men som de ikke helt kan placere.

Kun nogle få, som jeg, kunne kende ham. Og det tog mig det meste af en dag at få ansigtet til at hænge sammen med et navn. Og da det faldt på plads var det ikke det billede på gavlen, jeg så.

Da jeg fik styr på navnet smeltede dette billede sammen med flere andre og blev til ét. Som et af de der programmer på tv, hvor man ser en person som ung og derpå ser personen ældes. Og så stopper det lige ved det ansigt der er kendt af alle og enhver. Lige det der skud der er blevet allemandseje. Det vi alle kender. Marilyn med den opblæste kjole.

Kennedy foran muren. Den brændende munk. Demonstranten og kampvognen. De kender dem alle.

Der gik lang tid før folk lagde mærke til de små forandringer. Han hang bare der. Ingen overså ham. De kastede et blik op på ham og gik videre. Men de lagde ikke mærke til de små forandringer. Det var bitte små detaljer. Hovedet blev drejet en smule. En rynke ved øjenbrynene blev dannet.

Første gang man lagde mærke til forandringerne var da en mand, iklædt et flødefarvet jakkesæt, blev stående ved gavlen og stirrede koncentreret op på den store mand. Manden stirrede i flere minutter og sagde så ud i luften:

- Den rynke var der da ikke, da jeg var her sidst. Mærkeligt.

Han gik et par skridt tilbage og så op på gavlen fra en anden vinkel. En mand med stok kom til og så op på billedet. Manden i jakkesættet vendte sig mod den nytilkomne og spurgte:

- Den rynke har da ikke været der hele tiden, har den?

- Nej, det tror jeg ikke.

- Hmm. Det syntes jeg heller ikke. Han ser lidt bister ud.

- Og De lignerrrr en vandaal! Derrres ja.keet lignerrr en sæek!

- Hvad siger De?

- Jeg sagde ikke noget.

Manden i jakkesættet vendte sig og så sig omkring. Der var ingen ud over dem der stod og så på billedet.

- Og Dem med stocken. De errr ekstrrraaaa.ordinæerrrt reeeegre.siiiifff. omniøss!

De to mænd så på hinanden og smilede. Rystede på hovederne og fortsatte hver deres vej.

Et par dage efter kunne man, hvis man så godt efter, se et lille smil på den store mand på den gigantiske plakat. En kvinde kom forbi, standsede op, som om hun havde genkendt manden på plakaten. Og en stemme sagde højt. - De errr en innnfarrmmmm ekseem.plar aff den qvindelike ras!

Hun rettede sig op, stirrede på gavlen, rystede på hovedet og gik. Et par dage gik og flere folk standsede op og så underligt på Den Store Mand. Man kunne nu se et bistert drag om den enorme mund og flere fortalte, at de havde hørt en underlig stemme sige mærkværdige ting til dem. En var blevet skældt ud for at have grønne bukser og gule sko på. En anden fik at vide, at hun lignede en kylling med diarré. Og alle syntes de, at stemmen kom oppe fra den gigantiske mand.

Flere dage gik og der stod konstant en 5-6 personer og så op på plakaten. Den Geniale skældte nu højlydt ud på alt og alle. Der var ingen tvivl. Infamiteterne kom fra plakaten. Ingen kunne præcist placere hvorfra stemmen kom. Der var ikke nogen højtalere at se. De personer der havde sat Ham op udtalte til tv at der ikke var sat højtalere op. De havde kun hængt plakaten op. Intet andet. Lærde, lægmænd og religiøse af enhver slags fremsatte påstande om at der var tale om fup, en genial spøg eller et mirakel.

Politiet havde nu posteret to mænd permanent ved gavlen for at holde ro og orden. Der kom folk langvejsfra for at blive skældt ud og for at se de forandringer Han havde gennemgået. Han så nu konstant vred ud. Hans øjne var klempt sammen, munden var forvrænget, og vrantne sætninger fløj ud til højre og venstre.

- De innnfeeriørrrrre ussszlink. De lignerrr en søspejter med kooliiikk.

Dag for dag blev Den Sures stemme højere og højere.

- FORRDØØMMTEEE ZJAARRLANTAANAN!! DE ERRR ENN QUANTEESKIZOOOIT BAAFIIIANN!!

Og en dag blev det så besluttet at nu kunne det være nok. Bystyret dekreterede at Den Store Surhed skulle fjernes.

Men der var det problem at dem der ejede bygningen, ikke ville have Ham væk. De forretninger der lå omkring gavlen havde fordoblet deres indtjening. De boder der var slået op havde glade dage og byen var blevet populær. Turisterne strømmede til. Der hørtes et væld af fremmede tungemål. Og Den Store Tilsviner kunne skælde huden fuld på mange

sprog. Mange havde båndoptagere med, så de kunne afspille Hans ord for venner og familie. Og endnu flere havde videokameraer med. Byen levede af denne tilstrømning af mennesker der ville skældes ud. Så Den Vrede Kunstner blev hængende.

Efter et halvt år svandt strømmen af turister lidt, men der var stadigvæk en stor gruppe mennesker der stod og lod sig overfuse dag og nat. Han havde ikke forandret sig mere. Han så bare bister-sur ud. Han var ikke blevet ældre. Han var blot blevet mere knotten og skældte stadig ud. Hans løjerlige accent var blevet folkeeje. Når nogen ville vise deres vrede, kneb de øjnene sammen og sagde med høj stemme:
- Deet eerrr en schkandall! De errr ekstrrraaaa.ordinæærrrrt reeeegre.siiiiiff. omniøss!

En eftermiddag hvor vejret var varmt og der ikke stod så mange ved gavlen, holdt Han op med at skælde ud.

Der havde været hedebløge i 3 uger. Alle var glade (undtaget Den Sure). En flok stod og spiste is og hørte sprogets værste gloser, og en del aldrig før hørte, blive slynget ud mod dem. Hans Surhed var endnu grovere end han plejede at være. Hans mund var forvrænget og hans øjne skulede strengt ud over flokken. Kort sagt, det var en typisk dag ved gavlen. Midt i en lang svada, som jeg ikke orker at gengive her, kom der pludselig en ung mand gående med en spand. Han stillede spanden på jorden foran Den Gnavne og forsvandt igen. Lidt efter kom han tilbage med en trækvogn med en uhyre lang stige på. Han kørte trækvognen ind igennem mængden og tog så stigen. Efter et par minutters baksen fik han stillet stigen op ad gavlen. Derefter tog han spanden i den ene hånd, stak en pensel i munden og begyndte at klatre op mod Den Sure. Omtrent halvvejs oppe stoppede han. Han satte spanden på et trin, åbnede spanden, rørte rundt med penslen. Tøvede og så op mod Hans øjne. Hans årvågne skarpe blik var rettet direkte mod

den unge mands hånd, hvori han holdt penslen. Den sidste sætning, man hørte fra Den Store Tilsviner var:

- Zåå, du errr en arrrtiiizt?

Den unge mand så på ham, rystede på hovedet og malede et tyndt overskæg, hvis spidser nåede helt op til øjenbrynene på Den Unge Kunstner. Derpå kravlede han ned, lagde stigen på trækvognen og forlod en smilende mand på en 22 x 18 meter stor plakat.

Sukker

Hun var sød. Hun havde langt lyst hår. Sat i fletninger. Da han kom ind i bussen så han hende med det samme. Hun sad ni rækker nede, til venstre, ved vinduet. Han så sig omkring. Der sad kun få i bussen.

Han tog bedre fat i tasken, gik ned mod hende og satte sig på modsatte række, ude ved gangen. Han kiggede kort ud af vinduet. Rettede på skjorten. Lod en hånd rette på håret. Så drejede han ansigtet en smule, så han kunne skæve hen mod hende. Han ville ikke stirre, blot diskret kaste et blik eller ti på hende. Hun var smuk, havde en lille opstoppennæse og en hage, man havde lyst til at kysse på hele tiden.

Han stillede tasken på sædet ved siden af sig og mærkede slet ikke at bussen satte i gang. Hun havde en kort lys kjole på. Han kunne se hendes brune ben. Hendes sandaler fremhævede hendes brune fødder og han sad længe og stirrede på hendes fødder. Han lod øjnene følge hendes ben op til kjolens kant. Hun havde stærke lår, kunne han se. Hendes arme var overstrøet med fregner og hænderne var slanke med rødlerede fingernegle. Hendes hals og ansigt havde lidt færre fregner, men var så smukke, at hun kunne være broderet med bylder – og han ville stadig synes, at hun var den smukkeste person i verden.

Bussen holdt ved næste stop, der steg et par på som satte sig ned bagest. Han kiggede ligesom tilfældigt bagud mod parret og så samtidigt mere indgående på hendes ansigt. Hun havde grønne øjne.

Hun så på ham og han vendte hurtigt sit ansigt om og så ud af vinduet. Han skulle snart af og han kunne mærke desperationen for at sige et eller andet til hende presse sig på. Hvad kunne han sige, så det ikke lød helt åndssvagt? Han tog sin taske, åbnede den og stirrede tomt ned i den for at vinde tid. Han så ligeegyldigt på sine bøger, kuglepenne og på flasken med vand der klukkede svagt, da bussen skrumpede i gang.

Og der, sammen med bøger, penne og vand, lå et stykke sukker. Hvad i alverden lavede det dog der, tænkte han forbløffet. Han rettede sig op, så

sig rundt i bussen. Som om synderen skulle findes der. Han havde da ikke været i nærheden af noget der kunne retfærdiggøre, at der lå et stykke sukker i hans taske. Han tog sukkeret op i hånden, stirrede på det, lukkede hånden omkring det og sad lidt og tænkte.

Bussen stoppede igen. En mand steg af. En anden mand steg på. Manden gik ned og satte sig bag kvinden, tog en avis frem og begyndte at læse. Så var der kun et stop tilbage før han skulle af.

Han så hen på kvinden, slog øjnene ned, da hun så på ham. Han holdt stadig sukkeret i hånden.

Han klemte og svedte, så det blev helt varmt og han kunne mærke den sammenpressede masse opløses i papirets indpakning.

Han skævede igen hen på kvinden. Hendes hænder lå uroligt i hendes skød. Hun sad uroligt på sædet. Bussen var varm. Han kunne mærke sveden ved skjortekraven. Nu skulle han af. Han tog sin taske, rejste sig fra sædet, gik hen mod døren. Da bussen stoppede drejede han hovedet og så hende direkte i øjnene. De stirrede på hinanden i et kort sekund og så steg han af. Da han stod ved stoppestedet stillede han tasken, knappede den øverste skjorteknap op, åbnede papiret og tog det op til munden og sugede det halvt opløste sukker ind i sin mund.

Han stod lidt og smagte på det, bøjede sig så ned og tog sin taske. Han krøllede papiret sammen, smed det i affaldskurven og gik hjemad.

Næste morgen, da de sad ved morgenbordet, spurgte hans kone, hvornår han var begyndt at bruge sukker i kaffen. Han stirrede på hende, lagde avisen, sagde ingenting, tog en slurk af kaffen, rejste sig og gik på arbejde.

Kinesisk Æske

Jeg modtager æsken en søndag i februar. Den står uden for min dør, da jeg kommer hjem. Den står på måtten foran min entredør. En lille pakke på størrelse med en knyttet hånd. Den er pakket i sort silkepapir. Det finder jeg ud af, da jeg tager den i mine hænder. Papiret er blødt og føles som en brise en sommermorgen.

Jeg åbner pakken uden at beskadige papiret. En eller anden har sendt mig en æske. Det er en rød lakeret æske. Den er glat, kold og vejer næsten ingenting. Jeg ryster den forsigtigt. Der er ikke noget i. Jeg tager låget af. Den er tom. Den dufter af jasmin og noget andet jeg ikke kan definere. Jeg sætter låget på igen, sætter den lille røde æske på bordet i køkkenet og laver te. Jeg ser på æsken. Den er smuk. Den røde farve lyser op i det hvide køkken. Jeg drikker te og går i bad.

Jeg står i badet i næsten en time. Bagefter tager jeg mine nye bukser på og en skjorte, som jeg har købt på tilbud.

Jeg ser æsken, da jeg kommer hjem fra en veninde. Jeg ved ikke helt, hvad jeg skal gøre med den. Den er på størrelse med en af de tedåser, jeg har stående ude i køkkenet. Den er pakket ind i sort papir. Papiret er glat og føles som silke.

Den er rødakeret og smuk. Da jeg åbner den breder der sig en duft af mynte.

Jeg vender og drejer den, ryster let på den. Den er tom. Papiret er en gave i sig selv. Det hvisker blidt, når jeg rører ved det. Jeg folder papiret og lægger det ned i skuffen inde i stuen. Jeg ved ikke helt, hvad jeg skal stille op med den røde æske. Den står der på køkkenbordet og lyser op. Jeg lader en finger glide hen over låget. Den er behagelig at røre ved. Jeg laver te. Jeg tager et bad.

Jeg er hurtigt færdig og jeg tager min nye kjole på. Den blå. Æsken ser jeg ikke på.

Da jeg kommer hjem og vil åbne min entredør kan jeg mærke, at min skosnude rammer et eller andet. Der ligger en pakke. Jeg bukker mig ned og samler den op. Den er pakket i sort papir der føles som silke. Jeg stiller pakken på hylden i køkkenet og går i bad. Da jeg har tørret håret og skiftet tøj, tager jeg æsken og pakker den ud. Den er rød som en rose og den dufter af lak. Den er hård, men føles let. Jeg tror ikke der er noget i. Jeg tager låget af og ser ned i den. Den er tom. Den dufter af lavendel. Jeg sætter låget på og tager æsken op til kinden, mærker den hårde blødhed. Hvem har stillet den foran min dør? Jeg sætter vand over og sætter mig ned og ser på æsken. Den får hele rummet til at lyse op.

Nogen har stillet en pakke foran min dør. Jeg kan ikke undgå at se den. Den er pakket ind i sort papir.

Jeg tøver lidt, bukker mig så og tager den op. Jeg låser mig ind og stiller pakken ud i køkkenet. Jeg tager jakken af. Sætter mig på en stol og ser på det sorte papir. Det er blødt. Jeg river det bløde sorte af. Det er en æske. Den er rød. Lakeret. Jeg er ikke overrasket. Undrer mig blot over, hvem der sender mig en æske. Jeg tøver, tager så låget af. Ser ned i den. Den er tom, men den lugter af gamle blomster. Det er ikke en dårlig lugt. Det minder om en barndom med mørke rum fyldte med hemmeligheder. Jeg går ud i badeværelset, klæder mig af og går ind under bruseren. Jeg bliver stående uden at røre mig. I en halv time. Da jeg kommer ud i køkkenet ser det ud som om æsken er blevet større.

Jeg ser ned og opdager æsken. Den er pakket ind i sort. Og en revne i papiret afslører et skarpt glimt af rødt. Den står ved min hoveddør og venter tilsyneladende på mig. Jeg tager den med ind. Stiller den på komfuret. Jeg stirrer på den. Jeg går i bad, smider den blå kjole til vask. Jeg tager æsken i mine hænder. Den er rød, lakeret og meget let. Jeg tager det sorte papir, gnider det mod min kind. Det er utroligt blødt. Jeg laver te, sætter mig ved bordet. Tager æsken og ryster den lidt. Der kommer en svag lyd fra den. Som om der er et eller andet meget let i den. Jeg åbner den. Der ligger to små blomsterkroner i den. De er tørre og dufter af

solfyldte lukkede rum. Jeg sætter låget på igen og ser på æsken.

Da jeg tænder lyset i opgangen kan jeg se en pakke der ligger ved min dør. Den er ikke særlig stor og er pakket ind i en eller anden form for skinnende papir der ser levende ud. Jeg tager mine nøgler frem og åbner døren. Jeg bukker mig ned og tager denne ukendte pakke med mig ind. Jeg går ud i køkkenet og sætter mig ned ved bordet. Jeg rasler lidt med mine nøgler, lægger dem og tager pakken i mine hænder. Den er tung. Jeg river papiret af. Det lyder som om der er noget der bevæger sig inde i den røde æske som kommer til syne. Der er en form for rød lak uden på æsken. Jeg stiller den og ser på den. Hvem har sendt den? Jeg rører lidt ved låget. Forsøger at lirke det af, men det er stramt. Jeg må bruge begge hænder. Jeg får låget af og ser ned i æsken. Den dufter af tomhed. Den form for tomhed, man kan dufte i et drivhus på en varm sommerdag. Æsken er fyldt med små grønne blomsterfrø.

Jeg sætter poseerne. Og der ser jeg en æske. Den er ræverød. Nej, den er uigennemtrængelig rød. Der ligger noget sort satinpapir foldet pænt ved siden af æsken. Jeg samler papiret op. Det knitrer som havet på den mørkeste nat. Jeg stikker det i lommen på min frakke og tager æsken og lægger den i den ene pose. Jeg låser døren op og går ud i køkkenet. Jeg stiller varerne på plads. Jeg stiller æsken på køkkenbordet. Tager det sorte hav op af lommen. Lægger det ved siden af æsken. Jeg tager æsken, kaster den op i luften og griber den igen. Den falder ligesom i slowmotion. Der er vist noget i.

Jeg lirker på låget og mærker en strøm af luft mod min kind. Hvad er det for en æske? I æsken er der ingenting.

Lyset i opgangen virker ikke. Men jeg kan se et eller andet der skinner. Lige ved min dør. Jeg låser op og tænder lyset i gangen. Jeg ser ned og ser æsken. Den er rød. Den er lakeret og den er smuk. Hvad laver den dog her? Jeg tager den med ind i køkkenet og overvejer at åbne den. Men jeg venter. Jeg går i bad og bagefter sætter jeg vand over til

kaffe. Jeg ved ikke om jeg skal tage låget af denne meget smukke æske. Jeg stirrer på den. Rører lidt ved låget. Og bestemmer mig for at vente lidt. Da jeg kommer ud af badet og går ud i køkkenet for at sætte vand over er den røde æske væk. Hele min lejlighed dufter af blomster.

Æsken der står ved min dør skinner rødt. Som om den er lakeret. Jeg tænker ikke over det, men bøjer mig hurtigt ned og tager den op. Den er let, men føles alligevel tung.

Jeg låser mig ind og ser noget sort ligge på bordet i køkkenet. Jeg går hen til bordet. Stiller æsken og tager papiret. Det er blødt som silke. Jeg folder det sammen og lader det glide ned i baglommen på mine bukser. Æsken nærmest gløder og jeg tager den op til øret og ryster den. Der kommer ingen lyde fra den. Jeg beslutter mig til at åbne den og se hvad der er i den. Men jeg kan ikke få låget af. Jeg går hen til køkkenskuffen og tager en kniv. Jeg forsøger at få lirket kniven op under låget. Men kniven kan ikke få fat. Jeg trækker på skuldrene, stiller æsken og går ud på badeværelset. Da jeg kommer ud fra badet står æsken på bordet. Pakket ind i sort papir.

Jeg løber op til min dør, fumler med nøglen, mens telefonen ringer inde fra lejligheden. Jeg får døren låst op og styrter ind i stuen. Der er ingen i røret. Jeg går ud og tager nøglen ud af låsen og lige før jeg får lukket døren ser jeg den. Pakken. Jeg standser midt i bevægelsen og stirrer på pakken. Den er på størrelse med en knytnæve. Jeg tager den med ind og går ud i køkkenet. Jeg sætter mig tungt på en af stolene og vender pakken i mine hænder. Den stod foran min dør, så må den være til mig, tænker jeg. Jeg åbner det sorte indpakningspapir og sidder med en rød æske mellem mine hænder. Det er den røddeste røde jeg nogensinde har set. Æsken er glat og genspejler lyset fra vinduet.

Jeg vejer den i hånden og synes jeg kan mærke et eller andet bevæge sig inde i den. Det lyder som havet der klukker en solvarm efterårsdag.

Jeg sidder og venter foran døren. Jeg har mistet nøglerne, har tabt dem et eller andet sted. Jeg har ledt, men ikke fundet dem. Så nu venter jeg. Jeg sidder med ryggen mod døren, læner mig op af dørkarmen. Jeg sidder med lukkede øjne og lytter til lyde fra de andre lejligheder. Jeg kan høre opgangsdøren blive åbnet. Og en eller anden kommer op mod mig. Det kan ikke være ham allerede, kan det? Nej det er underboen. Jeg roder rundt i min jakkelomme, i blinde, efter en cigaret. Jeg tænder den og puster ud. Åbner øjnene. Og ser et rødt glimt ud af øjenkrogen. Der står en rød æske. Sort indpakningspapir ligger under æsken. Jeg rækker hånden ud og rører ved den. Da jeg rører den røde lak lyder det som om noget hvæser inde fra æsken. Jeg rejser mig op. Forskrækket ser jeg mig omkring. Og der sidder nøglen. I låsen.

En søndag i februar finder jeg en æske foran min entredør. Den er lakeret og rød. Jeg sætter mig på hug og tager den op til mit øre og ryster den. Der kommer ingen lyde fra den. Jeg tror, at jeg vil åbne den. Senere. Jeg låser mig ind, tager alt mit tøj af og går i bad. Jeg står derinde under bruseren i omkring en time. Bagefter laver jeg en kop te som jeg drikker hurtigt. Og så går jeg i seng. Jeg drømmer om havet og der dufter af blomster. Jeg ligger ved havet, det er nat og jeg kan høre et musikinstrument.

Det under, den lykke

1. Natlige Mysterier

Der var noget helt galt.

Der var et eller andet rivruskende galt.

Det hul i øret der var vokset sammen i mangel af en øring var begyndt at klø og området omkring det var rødligt.

Hun havde ikke båret øringer i et par år, så der burde ikke være nogen problemer der.

Men det var der.

2. Nye Begyndelser

Foran spejlet om morgenen.

Hun reder sit hår og ser på sig selv. Læbernes bue, en lille opstoppnæse, nøddebrune øjne, sort hår. En hævet øreflip. Venstre. Hun mærker på den. Der er en lille bule hvor øret er vokset sammen. Det klør og det ser betændt ud. Hun har lagt øringerene på hylden. Hun bliver en dag træt af at se på de to-tre par øringer hun har. Hun lægger ørenringene på hylden. Det er to år siden.

Hendes mand kan lide at nulre hendes øreflipper. Det bliver de ikke ømme og røde af. Han er en mesternulrer. Hun smiler, slår det hen. Tager på arbejde.

3. Dagens Arbejde

I løbet af dagen bliver ømheden til en dump smerte. Hun går ud på firmaets toilet, ser på sit venstre øre. Er bulen blevet større? Hun er ikke sikker. Det eneste hun ved, er at det gør ondt. Det dunker. Dunker.

Dunker...Dunker...Dunker...Dunker...Dunker. Vedholdende og bestemt. Hun føler sig lettere utilpas.

4. Natlige Mysterier II

Hun vågner om natten. Det er som om nogen har flyttet rundt på venstre side af hendes ansigt. Hun rører ved øret. Smerten eksploderer. Hendes øre sidder ikke, hvor det plejer. Hendes venstre side er hævet, kinden er ophovnet og er blevet en 3-4 centimeter større. Øret er blevet rykket opad og ud. Og det gør afsindigt ondt. Hun står ud af sengen, går ud i badeværelset, tænder lyset og ser sig i spejlet.

5. Nye Former

Foran spejlet om natten.

Hun fejer håret til side. Og stirrer målløst. Hendes ansigt er fordrejet. Picasso har massakreret hende i løbet af natten. Alting sidder skævt. Hendes ansigt er rykket mod højre. Hendes mund er skæv. Næsen er flad og udflydende. Og hendes øjne sidder helt forkert. Hun udstøder et skrig. Hendes venstre øre er stort. Meget stort. Nulremesteren kommer vaklende, spørger halvkvalt, hvad der sker og bliver så tavs.

6. Øreflippers Anvendelsesmuligheder

Øreflipper er velegnede til at hænge smykker i. Øreflippen er sjov. Nogen har store øreflipper, andre har næsten ingen. Der er lige så mange øreflipper som der er mennesker. Og nogle mennesker elsker at flå i andres øreflipper, nyder at høre den lyd af hud og brusk der skilles fra ansigtet. Disse mennesker er sadister. Men hvad er man, hvis man står klokken 4 om natten og stirrer på sit øre med rædsel i øjnene? Man står bare der og stirrer uden at sige noget. Man stirrer på en øreflip der er stor,

vibrerende, dunkende og stirrer på det hul som har været vokset sammen i et par år. Og som nu ser ud som om det er ved at sprænges

7. Smertens Ligefremhed

Hun kan ikke røre sig. Hendes mand står og ser forbavset på hendes øre. Det rykker og bevæger sig. Der er noget helt galt. Han hiver sin kone ud til bilen. Hver en bevægelse gør ondt på hende kan han se. Hun sidder med lukkede øjne, sved driver ned af hendes abstrakte ansigt. Det er også det eneste der er abstrakt ved denne situation. Smerten er yderst virkelig.

8. Dagens Arbejde II

Han har aldrig set noget lignende. Lægen på skadestuen har hørt de amnestuehistorier om æg der er klækket ud i et menneske og huden der sprækker og et sand mylder af edderkopper. Men det er vandrehistorier. Det her ser helt vildt ud. Kvindens ene øre er dobbelt så stort som det andet. Hendes venstre side er så hævet, at hendes ansigt har forrykket sig. Han kommer til at tænke på en eller anden kunstner han aldrig kan huske navnet på. Ham den abstrakte.

9. Smertelindring

Hun skriger højt nu. Der er noget på vej. Og det er alt for stort til det hul der ikke er der, men som vil komme igen tifold. Hun kan ikke mærke venstre side af sit ansigt. Hun bliver lagt på en briks, hun får en smertestillende indsprøjtning. Smerten er ikke så slem nu. Hun kan mærke hele venstre side af ansigtet bevæge sig.

10. Skadestuens Krinkelkroge

Han vil aldrig glemme det syn. Som læge har han været med til meget. Skadestuen er det sted, hvor han har oplevet de mest bizarre skader. En

flaske der har forpudtet sig i en kvindes underliv, en dreng med 14 perler oppe i næsen, manden med en intakt lyspære i mavesækken. Men intet slår dette.

11. Udvidelse

Lægen står med hovedet helt ned ved hendes øre. Han lyser på det med en lyspen. Hun kan mærke hans sure ånde. Hun kan høre han mumler. Han siger at der et eller andet derinde. Det ved hun. Hvad mon det er? Det vides ikke. Endnu. Hun kan mærke noget presse sig på. Noget der vil ud. Og det er stort som et hus.

Hun mere hører end føler at øret ikke bare sprækker, men flås. Det hul der var lukket i 2 år er helt åbent igen. Det er så åbent som en ladeport. Det føles som om venstre side af hendes hoved eksploderer. Hun skrigr af frygt. Ikke af smerte. Hun er over det punkt nu. Så er det overstået.

12. Opvågningen

Hun vågner og ser på sin mand. Han smiler og ser forvirret ud. Til højre for sig kan hun høre noget pusle og pibe. Hun rører ved sit venstre øre. Og mærker gaze og plaster. Hun drejer hovedet og ser til højre. Gad vide, hvor lang tid hun har sovet. Hun ser til højre og kan ikke forstå det hun ser.

13. Som Et Eventyr

Ingen kan forstå det under, den lykke. Minikænguruer er dejlige bløde væsener. De er gode babysittere. De er så søde, når de hopper rundt og leger med ens søn på 6 år. Det er som at have et barn til.

Og så er de kloge.

De fortæller eventyr. Næsten uden accent.

Træk

Jeg sidder om morgenen og stirrer intenst på hende, mens hun ligger og sover. Ved siden af hende ligger kæresten. Hun ligger med hovedet mod mig. Han ligger tæt ind til hende kan jeg se. Hans ansigt er presset ind mod hendes nakke. Hun smiler, mens hun sover. Han må være rar at sove med. Jeg mener, at sove så tæt på. Jeg vågner ved en halv sekstiden, sætter mig op og stirrer. På dem. Mest på hende. Men også på ham. Han må være god ved hende. For hun er glad. Hun bruger meget tid på ham og ikke så meget på mig. Som hun har gjort før. Men det er ok. Jeg klarer mig. Jeg spiser, sover og spiller spillet. Jeg sidder og stirrer på dem, er nærværende, er til stede.

Jeg sidder og stirrer på dem. Klokkeren er ved at være seks. Hun skal snart op. Arbejdet kalder. Tidligt ud af sengen og i bad med dig. Jeg er væk, når hun vågner rigtigt. Når hun vågner og bevæger sig, gør sig klar til at stå op, forsvinder jeg. Jeg larmer ikke, men er heller ikke stille. Jeg...er bare mig selv. Han ligger i sengen og ser efter mig, når hun er i bad. Han kan godt lide, at jeg er der. Selvom han ser lidt forskrækket ud, når han engang imellem slår øjnene op før hende. Så ser han mig. Jeg sidder der og stirrer. Og stirrer. Og så...stirrer jeg lidt mere.

Han slår øjnene op. Han kan mærke at jeg er der, tror jeg. Han åbner øjnene og ser mig, ser lidt betuttet ud, men så smiler han og rækker en hånd ud mod mig. Og han knurrer lidt, smiler og så vågner hun. Og smiler til mig og hun kysser ham og smiler fordi han knurrer. Og før hun vågner helt, er jeg væk.

Nogle gange vågner han om natten og står op. Han går ud mod toilettet. Nej, han vakler derud. Han er meget træt. Han ser efter mig, men han kan aldrig få øje på mig. Selvom jeg ligger, hvor jeg plejer. Han ser ikke så godt som os andre. Det er ok. Han er flink. Mod hende. Mod mig. Jeg sidder tit og stirrer ud i luften om dagen. Eller det vil sige. Jeg ser ud som om jeg bare stirrer ud i luften. Men jeg sidder og reflekterer.

Kontemplation hedder det vist. Jeg sidder og filosoferer over livet og døden. Det gør jeg mange gange om dagen. Men to gange om dagen er det andet og mere end refleksiv kontemplation. Det lyder ret godt, synes jeg. Refleksiv kontemplation.

To gange om dagen spiller jeg spillet.

Jeg nævnte før, hvordan det går til om morgenen. Om aftenen sover de ikke. Når han er her, ser de film. De spiser mad. Eller de ligger i sengen og ser på den latterlige ting de kalder for fjerneren. Film er godt nok, men tit ligger de bare og ser...hvad?

Jeg kan ikke helt finde ud af det. Men de har det godt, kan jeg se. Hun smiler meget og griner. Han er sjov.

Og han er god ved hende. De kan også finde på at ligge og bare stirre på hinanden. Og jeg kan mærke at de kan lide at stirre. På hinanden. På skærmen.

Når hun er alene, så læser hun. Meget mere end når han er der. Det er godt. Og hun er mere opmærksom på mig. Det er også godt. Tit så stirrer vi begge to. Vi berører hinanden. Og stirrer. Jeg ved ikke, hvad hun tænker på. Jeg ved, hvad jeg tænker. Tænker er vist et forkert udtryk. De to gange om dagen er jeg totalt koncentreret. Spillet kræver min fulde opmærksomhed. Jeg samler al min energi og stirrer. To gange om dagen.

Vi sidder. Nej, vi ligger nærmest ned begge to. Han ligger på siden. Henslængt i hynderne. Jeg sidder/ligger sideværts og stirrer på ham. Her dufter af røgelse. Og tung parfume. En af hans kvinder sidder bag ham. Med benene over kors. Hun smiler. Rummet er fyldt med hynder og stearinlys. De gamle mestres billeder hænger på væggene. Rummet er holdt i rødt og grønt og guld. Her er varmt, men behageligt.

Han har et skarpt markeret ansigt, men man kan se at han lever godt. Hans øjenbryn er kraftige og sorte. Hans hår er begyndt at blive gråt i siderne. Han er stadig slank, men ikke tynd.

Ved siden af ham står der et bæger med vin. Og hans kvinde sørger for at der er noget i hele tiden. Hun er smuk på den bastante måde, kvinder er

smukke på i det område af verden. Hendes øjne følger alle bevægelser. Hun nærmest gløder.

Vi stirrer alle tre koncentreret. Her er stille. Man hører kun lyden af stof der sættes i bevægelse. Og så kan man høre børn der et eller andet sted i paladset leger og griner. Men vi lukker det ude.

Vi spiller Spillet.

Vi stirrer ud i luften og vi udstråler en koncentration så massiv, at man kan skære i den med et sværd. Spillet er inde i en afgørende fase. Han stirrer på mig. Jeg er ikke bange. Jeg ved, at jeg har gjort, hvad jeg måtte gøre. Jeg ser forbi ham, hen på hans kvinde. En ud af mange. Hun ser ud i luften, rører ved sit halssmykke. Hun tager krukken uden at se på den og hælder vin op til ham. Han løfter et øjenbryn, ser brysk på mig.

Vi gør det her to gange om dagen. Vi kender hinanden. Vi ved, hvad den anden tænker. Næsten før vi selv ved det. Men også kun næsten. Ellers kunne dette ikke blive ved i så mange år. Så mange gange.

Vi stirrer på hinanden. Vores øjne mødes. Han smiler hårdt nu. Han ser tilfreds ud. Men jeg er ikke bange.

Han gør en langsom bevægelse. Jeg ser forbløffet til. Jeg skjuler min overraskelse og ser koncentreret på ham, mens han fuldfører den bevægelse, jeg kender så godt. Jeg er presset nu. Jeg ser lidt rundt i lokalet, mens min hjerne kører på højtryk. Jeg kender spillet. Jeg har tid nok. Jeg sætter al min viljestyrke ind. Jeg kan se en udvej, men tør jeg? Jeg gør det. Det tager kun et par sekunder at fuldføre det jeg har sat i gang. Jeg gør det.

Hans øjne lyner. Han er blevet bleg. Men han er ikke gået i panik. Jeg ser på ham, smiler venligt.

- Dit træk, Shah, hvisker jeg.

- Jeg ved det, Kat, mumler han.

Parafrase

En morgen da han vågnede – badet i sved – efter et eklatant mareridt, opdagede han at han der i sengen, i løbet af natten, var gået af led. Da han vågnede efter et mareridt fyldt med kvindelige fristelser, kæmpestore kyklopiske dværge og behårede edderkopper med tunge bryster opdagede han, at han ikke kunne bevæge arme og ben. Han vågnede med et sæt, arme og ben spjættede. Nej, om igen. Han vågnede med et sæt og kunne kun dreje ansigtet fra side til side. Ok, han kunne løfte hovedet også, men det er ikke vigtigt. Det er heller ikke vigtigt, at han med en ren opvisning af uforhærdet viljekraft kunne skyde ryg eller mave. Hvad hedder det mon, når man ligger på ryggen og laver buer med sin ryg? Skidt med det. Han vågnede badet i sved og så var han gået af led. Sådan, End of Story!

Han hedder ikke Samsa. Han er ikke et insekt, han er et menneske. Han er bare gået af led.

En morgen da han vågnede – badet i sved – efter et eklatant mareridt, opdagede han at han der i sengen, i løbet af natten, var gået af led.

Han var vågnet lige dér. Hvor edderkoppen, eller var det en kvinde med otte ben? Havde stirret på ham og hendes tunge bryster havde strejft hans rejste lem og mave.

Han vågnede forvirret, bange og lettere lysten. Og lur os om han ikke var gået af led.

Nu er det ikke normen, at en mand vågner og er gået af led i nattens mulm og mørke. Der er kun beskrevet et par tilfælde i litteraturen. Ét i Indien og ét på Grønlands indlandsis. Og det i Indien er værd at bruge et par ord på, ikke sandt? (tilfældet på isen er en vandrehistorie).

Det Indiske Tilfælde.

En morgen da Deepankar Chandra vågnede – badet i sved – efter et eklatant mareridt, opdagede han at han der i sengen, i løbet af natten, var gået af led. Han råbte på sin kone, men hun kom ikke. Hun var ved at hente vand ved brønden. Børnene var sendt i skole, så dér lå Hr. Chandra og led (undskyld, jeg kunne ikke lade være). Han følte det som om han i løbet af natten var blevet flået fra hinanden af en rasende kæmpe. Og det var faktisk, hvad der var sket. En kæmpe havde løftet taget af deres hytte, taget Deepankar op i sin hånd, lagt ham på den røde jord og havde med et smil nipset hans arme og ben af led. Sådan, tag den, Deepankar Chandra! Derefter havde kæmpen lagt ham i sin seng igen og sat taget på plads. Den historie er fantastisk, ikke? Hvad! De tror ikke på den?

Ok! Det er også første gang, at jeg har hørt om en mand der i virkeligheden er gået af led. Sådan noget sker jo kun i en syg forfatters hoved. Ligesom ham der Samsa, ikke?

Der en morgen vågnede op og i løbet af natten var blevet forvandlet til et insekt. Det er jo i bedste fald en underlig mand der kan finde på sådan en røverhistorie, ikke sandt? Hvad der skete med ham? Samsa? Den historie kender vi da alle slutningen på! Nej, det interessante er hvad der skete med ham der vågnede op og var gået af led i løbet af natten.

Han lå skræmt i sin seng. Han var lammet af skræk og efter en time begyndte han at råbe på hjælp, men ingen hørte ham. Der var ingen hjemme i opgangen eller også var de ligeglade, så han lå og skreg sig hæs. Og da så posten bankede på hans dør – ringeklokken duede ikke – kunne han ikke råbe mere. Han havde ingen stemme tilbage. Der kom ingen familie og besøgte ham, han var den sidste i sin slægt og eventuelle venner havde han heller ikke. Han var nemlig et dumt svin over for alle folk, så ingen kunne lide ham. Og efter 3 måneder kom politiet endelig. Nej, de kom efter at en eller anden havde ringet og klaget over stanken fra ham særlingens lejlighed. De tog ham med og så er der ingen der ved, hvad der siden skete. Om han blev brændt eller om han blev begravet.

Havet er aftenens metronom

I

Ude over havet er himmelen klar og stjerner udsender deres lydløse bud om alts endeligt. Men der er lang tid til. Bølgerne kommer roligt kravlende. Her er kun lyden af vand mod sand. Bølgernes krav om tilbagevenden slider de enkelte sandkorn mindre og mindre. På et tidspunkt vil alt slides ned. Der skal blot gå lang tid nok.

Al begyndelse har en slutning. Mellem begyndelse og slutning er der orden, der er kaos, der er støj og tale. Og imellem orden, kaos, støj og tale er der

Pausen.

II

Han fører buen hen over strengene. Skaber resonans i træets skinnende melankoli. Han laver et par lette øvelser, mens han ser ud over havet. Det er varmt, en mild brise kruser hans gråsprængte hår. Han kan sidde her i sin kakiskjorte uden at knoglerne i hans alt for gamle krop hviner. Hans tynde, knoklede ben folder sig om instrumentets massiv. Hans tær er stukket lidt ned i det stadig lune sand. Han tager en dyb indånding, er ved at være klar.

Han har været her med sin kone de sidste 25 år. To uger om sommeren hvert år. Og efter hans kones død er han fortsat med at komme her. Han har altid godt kunne lide havet, bølgerne og lugten af opvarmet sand. Og han er helt på det rene med, at dette kan være sidste gang han er her. Det har ikke fået ham til at ændre noget ved de rutiner, han har indøvet i 25 år. Han står op om morgenen, sætter sig ved det vakkelvorne bord foran huset med sin kaffe og sit brød. To stykker med ost. Bagefter nyder han stilheden, stilheden før resten af verdenen vågner.

III

Tit sidder han med en bog i skødet og læser kun sparsomt i den. Han læser et par kapitler, lægger den på skødet og ser ud over havet. Sådan kan en formiddag gå og solen når sit zenit uden at han tager sig synderligt af det. Hen ad eftermiddagen går han en tur hen til den lille restaurant, spiser et let måltid og går så en tur rundt i den lille fiskerby, ser på fiskerbådene der lander deres last. Somme tider får han en lille snak med fiskerne, men for det meste står de bare, ser ud over havet og nikker venligt til hinanden. Han kan godt lide tavsheden.

IV

Pauser. Det ord elsker han. Han lever af pauser. Celloen er det perfekte instrument til pauser. Musik består af pauser fyldte med stumper af melodi.

Ligesom livet består af pauser stykket sammen af handlinger. For ham er livet en lang pause, hvor stilheden ligesom lader luften med betydning, med små stumper af handling, med små hints om forsættelser.

V

Man kan høre havets puls og så kan man – hvis man lytter intenst – høre en dyb tone der får luften til at vibrere. Denne tone fortsætter, fletter sig ind i natten, lader stjernerne med ny energi. Hans hænder fører let buen henover strengene, får mørket til at gløde. Nu stiger tonen lidt efter lidt. Ikke meget, men nok til at vi kan mærke en forandring. Det er som om huden bliver elektrificeret, som om nåle prikker blidt på hudens overflade.

Bølgerne smyger sig op ad strandkanten, trækker sig tilbage, igen og igen. Den samme bevægelse, gentaget i en uendelighed. Og nu sker der en forandring med musikken.

Et tema rører på sig, bliver tydeligt og nedtones så igen.

Stille, roligt kommer der variationer, forsiringer, flere toner og dér kommer så den lille pause der understreger havets rolige åndedræt.

VI

Mens han sidder og lader buen føre sine hænder ad ukendte stier ser han ud af øjenkrogen en bevægelse til højre for sig. Det er en blid bevægelse, en glidende bevægelse der næsten lydløst bevæger sig hen mod ham. Han skimter stykker af løstsiddende tøj, han kan mærke bevægelser flytte rundt på natten.

VII

En skikkelse kommer ind i hans synsfelt. Han spiller videre og betragter skikkelsen der nu kun er tre meter fra ham.

Kvinden står med siden til ham, i profil. Han kan ikke skelne hendes ansigtstræk. Men hendes krop står klart på havets og stjernernes baggrund. Det er en krop der får ham til at tænke på sin ungdom. Mens hans hænder arbejder videre og lader tonerne hvile ved strandkanten ser han i glimt sin kone. Den første gang de mødtes. Den første gang de elskede. Han ser sveddråber på en kvindes krop. Han hører den lette latter fra en kvinde der løber ud i vandet på en mørk strand. Han kan dufte parfume. Han kan mærke hænder på sin kind. Han kan mærke læber mod sin kind.

VIII

I denne nat spiller han det bedste han kan. Hans hænder og arme skaber en række af toner der stiger op mod månen og stjernerne. Havet modtager hans gaver, bølgerne anslår en ny takt, hver gang de rammer sandkorn. Kvinden tager sit tøj af som var han ikke til stede. Der er kun hende og han skaber nattens lyde, han føjer pauserne sammen til en enhed der åbner havets hemmeligheder op på vid gab.

Kvindens smidige krop bevæger sig langsomt ud i vandet. Hendes fødder afsætter mørke spor i sandets sarte bleghed. Nu når vandet hende til taljen og hun lader stille sin krop glide ned i vandet. Med rolige tag bevæger hun sig længere ud i havets rolige åndedræt.

37° I Skyggen

Da jeg vågner, er rummet så koldt, at jeg gisper.

Jeg ligger i et rum hvor væggene er råhvide. Et billede med en eller anden gut der er i gang med at fortære et barn hænger på væggen. Jeg kan ikke huske, hvad maleren eller billedet hedder. Det er simpelthen for koldt til at tænke på kunst. En vakkelvorn reol med en stabel bøger hælder faretruende mod venstre og på et lille skrivebord står en pc med et skærmbillede af et fantasivæsen med en fodbold i sine kløer.

Det hele ser fremmed ud, men det er mit. Dét ved jeg. Når jeg vender ansigtet mod døren kan jeg se lidt af min korridor. Jeg ved at den fører ud til et badeværelse og et køkken, men jeg kan ligesom ikke tage stilling til dette her og nu.

For jeg fryser indædt.

Den dyne jeg ligger med er tung og når jeg bevæger mig, lyder det som om der er et lille lag frost på. Det knaser blidt. Som når man træder i en vandpyt en morgen efter nattefrost.

Jeg ved, at min næse er kold. Det finder jeg ud af, da jeg lader min hånd som ligger under dynen bekræfte, at mit ansigt faktisk er til.

Den del af mig der ligger under dynen er varm, men min arm bliver hurtigt lige så kold som mit ansigt, da jeg føler efter min næse. Jeg trækker dynen op over mit ansigt, men kan så mærke min fod blive kold (som om jeg har stukket den ind i en dybfryser).

Jeg vender mig om på siden, krummer mig sammen i fosterstilling, så ingen del af min krop stikker udenfor. Jeg lader mine hænder glide ned mellem mine ben. Min pik og mine nosser krymper sig af kulde, da mine hænder lægger sig til hvile mellem mine inderlår. Det er besværligt at ligge på denne måde. Min krop tilter umærkeligt, føjer tyngdekraften, så jeg om kort tid vil ligge på maven og hvis jeg ikke fjerner mine hænder vil

jeg have låst mig selv fast i en degenereret natostilling. Jeg vil komme til at ligge med hovedet akavet tvunget mod venstre og min ryg vil sørge for at jeg kan mærke, at jeg har en rygrad.

Jeg fører hænderne op under min hage så mine knoer, hvis jeg vil, kan lande en perfekt uppercut.

Her ligger jeg så. Under dynen.

I en stilling der kan signalere både tryghed og det modsatte. På et eller andet tidspunkt vil jeg have opbrugt den sparsomme ilt der er tilbage under dynen og jeg ved at jeg må op til overfladen igen. Jeg er en stor hval under dynens rolige hav.

Hvis man havde et kamera sat op i rummet, ville filmen se sådan her ud:

1. klip (24 sek.):

En seng (to madrasser med en topmadrass rammet ind af en sengeramme uden ben) der er skubbet ind mod væggen. En gammel reol der er ved at kæntré. Gulvet er belagt med et tæppe og der står et lille antik skuffedarium. Der er en let tåge i rummet.

2. klip (58 sek.):

En blåsort dyne på sengen. Og nedenunder denne dyne ligger et eller andet. Der er bevægelse i ny og næ. Der er aktivitet under dynen.

3. klip (15 sek.):

Der foregår helt sikkert noget under denne blåsorte masse. Og dette noget bevæger sig helt sikkert i en regelmæssig rytme. Der er en indædt gentagelse i denne rytme.

4. klip (8 sek.):

Man ser ned på en seng. Og der er ingen aktivitet at spore.

Jeg ligger og forsøger at genopfinde mig selv. Det er så forbandet koldt.

Når jeg letter på dynen for at trække luft indånder jeg iskolde klumper af ilt. Jeg lukker mig inde igen, fører den ene hånd nedover maven.

Ned til min pik der stadig er lidt kold. Om få minutter er jeg varm igen og af en eller anden grund er jeg hård. Jeg tænker egentlig ikke på noget, jeg

holder hånden godt lukket og kører den frem og tilbage. Sådan holder jeg varmen i et par minutter og det er klart at jeg må tage en pause og nå op til overfladen før ilten rinder ud.

Jeg tager fat igen og mærker en anden slags varme sprede sig ud over min mave og min hånd.

Jeg fjerner dynen fra mit ansigt og stirrer ud i lokalet og indånder på ny kold luft.

Jeg ser hen mod pc'en og undrer mig over hvorfor den er tændt, konkluderer at jeg må have glemt at slukke den. På den anden side, så er jeg ret sikker på, at jeg slukkede for den.

Jeg tror faktisk at reolen hælder lidt mere til venstre end i går, men jeg er ikke sikker.

Jeg gider helt sikkert ikke stå op nu, hvor der er varmt inde under dynen. Og det er isnende koldt i rummet.

Jeg lader øjnene glide rundt i lokalet, hen til vinduet. Solen skinner og på altanen overfor sidder en kvinde i en bikini. Jeg lader blikket glide hen på billedet der hænger i ensom majestæt på væggen. Saturn. Noget med Saturn. Jeg begraver mig under dynen igen.

Jeg ligger helt stille under dynen nu.

Jeg bevæger mig ikke. Jeg forsøger at lade min krop ophobe så meget varme, at jeg kan få krystallerne på vinduets kanter til at forsvinde. Jeg forsøger at mutere til en uranbrændselsstav, så jeg kan stikke mine fødder udenfor dynen. Så jeg kan lade mit ansigt forblive uden for dynens rækkevidde. Jeg løfter en flig af dynen. Jeg indånder isbjerge.

Jeg snuser til mine fingre i mangel af bedre.

Inde under det blåsorte hav snuser Den Store Hval sig frem til sig selv. Jeg lader mine fingre stryge ned ad min kind og mærker dagfriske stubbe. Jeg flytter mit ene ben. Nu er jeg et foster der strækker sig ud mod verden. Forsøgsvis rækker ud efter en eksistens. Men jeg stopper altid lige før gennembruddet.

Jeg ved ikke hvor lang tid, jeg har været begravet i denne verden. Denne blåsorte verden har sin egen tid.

Jeg vender mig om. Ligger fortsat i en form for fosterstilstand. Jeg har knæene helt oppe ved hagen. Min krop er foldet sammen som en springkniv. Det eneste der forhindrer mig i at folde mig ud, er mine arme der holder fast omkring mine knæ. Det er besværligt på en dejlig pinefuld måde.

Den eneste sprække i det blåsorte er til at ånde ud af og til at indsuge frostet ild. Hvis jeg slipper taget om mine knæ og lader være med at bevæge dem, kan jeg bevæge min ene hånd ned og berøre min fodsål. Jeg forbereder mig selv mentalt på at finde en ny og mere behagelig stilling at ligge i.

Jeg påbegynder den bevægelse der skal bringe mig i en bedre position. Jeg har taget et mentalt kvantespring, fra en idé om bevægelse til en fase af før-bevægelse som gerne skulle munde ud i en form for energiudladning der kan flytte mig fra punkt A til punkt B i denne blåsorte væren.

Jeg er ved at være træt, så det er en enorm opgave at bringe mine lemmer i stilling til dette projekt, at bringe mig selv i en bedre hvilestilling.

Jeg udsætter det i et par minutter. Fra min sprække kan jeg mærke kulden. Jeg er i en tilstand af total lammelse. Jeg er et punkt der bare samler energi nok til at sprænge mig ud af dvalen.

I et sekund tøver jeg, men jeg tvinger min vilje igennem og vender mig om på ryggen. Jeg ligger med udstrakte arme og ben.

Jeg indånder de sidste reserver af ilt. Mærker stof mod mine læber.

Jeg bliver snart nødt til at trække vejret igen. Jeg fører min hånd op og jeg fjerner havet fra mit ansigt, mærker en iskold vind henover mit ansigt.

Rummet er stadigvæk mit soveværelse. Tingene står hvor jeg forlod dem.

Og i den tilstand jeg forlod dem i. Intet er forandret

Hvis man smed en sten igennem vinduet udefra ville det lyde sådan her:

Som når man tømmer et hermetisk lukket rum for ilt.

Gemmeleg

Op på 300 grader med dyret, tænker han. Det er vist på tide at få den brændt af. Han drejer knappen, så den står på 300 grader. Så er det bare at vente. Nå ja, når man ikke kan komme ned på alle fire, kan man jo altid vælge den nemme løsning. Brænd lortet af. Det sidste halve år har han bare ladet stå til. Han har taget opvasken, tørret støv af og så videre, men ovnen har han forsømt. Sidst han havde gang i ovnen, stank de frosne pizzaer af fisk og kylling. Så mon ikke det er på tide at få gjort noget ved den?

Han åbner vinduet i køkkenet og begynder så småt på opvasken. Når konen er død og ungerne vil have det der ikke er at arve, så er det ikke lige huslige forpligtelser man tænker på.

Han hælder vand i baljen og vasker glas og kopper op og stiller dem til tørre. Han skæver ned på ovnens armatur. 120 grader. Der begynder at lugte svagt af fisk, men en cigaret før bestikket tager brodden af den svage fiskelugt. Han går hen til vinduet, sukker og stirrer ud på ingenting.

Han er glad for at det gik så hurtigt. Kræften blev konstateret i september og en operation fik fjernet knuden i brystet. Men et halvt år efter kom dommen.

Kemoterapien havde ikke fungeret. Overhovedet. Og så gik det stærkt. En måned og så var hun væk. Formentlig led hun ikke. Det sagde sygeplejerskerne. Nå, hun led ikke længe i hvert fald. Sidste gang hun talte var alle samlet på enestuen for at tage afsked. Han ryster på hovedet og slukker cigaretten i altankassen. Nå, næste etape. Bestikket er kedeligt, så det eneste der er at gøre, er at spille trommer på kanten af vasken. Én gang trommeslager altid trommeslager tænker han og nynner The Jives' version af Take Five, mens gafflen og kniven klinger metallisk i køkkenet.

Det tager en ti minutters tid at vaske bestik op på den måde, men han har tid nok. Masser af tid. 150 grader.

Telefonen ringer og han tager røret og mumler Hallo. Det er Yngste Søn. Han er i Paris. Igen. Han har altid været på farten, Yngste søn. Berlin, Amsterdam, Madrid, Prag. Han er en berejst knægt, er han. Forbindelsen er knivskarp, det lyder som om han står lige ved siden af. Nogen gange tænker han på om han vitterlig er ude at rejse eller om han bare lader som om.

Det kunne ligne ham, den spasmer. Han smiler ved tanken, men han kan høre at der bliver talt fransk i baggrunden. Så det er Paris der nyder hans selskab.

De sludrer om løst og fast, undgår de skjulte fælder der ligger i disse samtaler efter hendes død.

Visse ord nævnes ikke, de kredser om emner, går uden om andre. Det er stadig for tæt på.

Han vipper lidt med foden og skæver ned på ovnen. 180. Fiskelugten er nu krydret med et drys af kylling. Yngste Søn ringer af og han tager det sidste af bestikket.

Sidst han så Yngste Søn før begravelsen var på hospitalet, da hun sagde de sidste ord. Alle var kommet farende fra nær og fjern. Yngste Søn kom ind på stuen og fór straks hen og tog hende i hånden og lagde sit hoved på hendes skulder og snakkede til hende, selvom hun sikkert ikke kunne opfatte meget. Men han var ligeglad, han hviskede til hende, strøg hende på kinden og kyssede hende uafbrudt. Efter flere timer forsvandt folk efterhånden og der blev stille på stuen. Det eneste man kunne høre var Yngste Søns hvisken og til tider grinte han og det så ud som om, hun trak på smilebåndet.

Så er det tid til tallerkener. Han griber ned i det varme vand, får fat i en stor satan af en tallerken og taber den ned på de andre. Han bander og smider opvaskebørsten på gulvet og tømmer baljen og gør status. To

tallerkener i stykker, fire tilbage. Han sukker og smider de smadrede i skraldespanden, vasker de resterende af og tænder en smøg. 220 grader. Nu lugter der kraftigt af fisk og kylling. Og et eller andet udefinerbart. Han slukker smøgen og tænder en til.

Efter hendes død er han begyndt at ryge igen. Gammel kærlighed ruster aldrig. Han går ind i stuen og sætter en plade på.

Dean Martin synger serenader, så Gud må rive sig i håret. Det var de begge enige om. Ingen over eller ved siden af Dean. Han skænker sig en whisky. Endnu en god vane fra fortiden. Han smiler til fotografiet og nipper til whiskyen. Den brænder godt i maven.

Han gør skåle og gryder færdige, vasker dem grundigt og stiller dem til tørring. Ovn er på 250 nu. Han tømmer baljen, tørrer vask og bord af. Lugten af beskidt ovn er gennemtrængende. Der stinker efterhånden som en grillbar. Og det lugter som om han har glemt at tage et eller andet ud. Han trækker på skuldrene, er ret ligeglad. Det ene glas whisky skal ikke være alene, så han går ind i stuen og skænker et glas fuld.

Og han tænder den sidste smøg i pakken. Han vender pladen og sætter sig i sofaen.

Så der, lige pludselig, sætter hun sig op. Slangerne der er stukket ind i hende strammes, en af dem ryger ud af hendes håndled. Hun sætter sig op og ser rundt på dem der er tilbage – Mellemste Datter, Yngste Søn og Manden i Hendes Liv – og så smiler hun og rasper spørgende med en hæs stemme – Hvad i alverden laver I her? Skulle I ikke være i seng nu? Klokkeren er over tolv! Hun stirrer på Yngste Søn der holder hende i hånden og smiler vanvittigt. – Og hvor har du været? Skulle du ikke have været her for tre uger siden?

Hun ser kærligt på ham og holder ham om hagen, trækker ham til sig og kysser ham. Hun ser hen på ham. Han knuger glasset med whisky nu. – Har du husket at fodre hundene og katten? Han smiler og kan lugte noget der minder om brændt papir. – Alle er blevet luftet og lagt i seng.

- Godt, og så kan man måske få noget ro? Hun peger på Yngste Søn og siger – Og du rejser ikke før, vi har fået snakket lidt sammen.

Han rejser sig og går ud i køkkenet og ser på ovnen. 300 grader og der dufter af brændt...Hvad? Han åbner fraværende ovnen. En bølge af varme slår imod ham. Hans briller dugger og han tørrer det væk med fingrene. Han ser ind i ovnen. Der ligger et eller andet plastik der er ved at smelte fast til bagepladen. Han stikker armen ind i ovnen, griber fat i plastikket og flår i det. Det sidder godt fast, men han får vristet det løs og under banden og svovlen får han flået det til sig. Han smider det på køkkenbordet og bander.

Hans hænder er fyldte med brandvabler og hans ene arm har tre striber brandsår fra ovnen. Og nu lugter der også af brændt kød. Han farer rasende ind i stuen, skruer låget af whiskyen og tager en tår der brænder så stærkt, at han gisper efter vejret. Han lader sig falde ned på sofaen.

- Hvorfor græder du, spørger hun, med undren i stemmen. Hendes ansigt er indfaldent og hun er blevet tynd her på det sidste. – Det er der da ingen grund til.

Han tager en slurk til. Han rejser sig og hvisker – Hvorfor græder du? Det er der da ingen grund til. Han går usikkert ud i køkkenet, går hen og slukker ovnen. Han vender sig og stirrer på det brændte plastic. Han tager det op og bøjer det. Det knitrer lidt. Han kigger nærmere på det. Det er en lille bog af en eller anden art. Omslaget er sortsvedent, rødligt og gyldent. Han lirker siderne fra hinanden. Det er Yngste Søns pas. Der ligger et løst billede inde imellem passets sider. Det er fra en ferie for længe siden. Der står de sammen foran et hotel. Ham selv, Hende og Yngste Søn. De smiler alle sammen, de er solbrændte. Han står og ser smilende på hende. Bag hende står Yngste Søn og gemmer sig. Det eneste man kan se af ham er lidt af hans ansigt, brillerne, det lyse hår og den solbrændte hud. Han er vist ikke mere end syv.

Telefonen ringer. Det giver et sæt i ham. Han tager den ikke.

Stentøj

Solen smider løg ned fra himmelen.

Men skulle der en dag rasle løg fra den blå himmel, så er det en god dag at gå med stentøj.

Det er ikke enhver der vågner op med disse sætninger i hovedet. Morgen efter morgen.

Og det er da også Hr. Mitra, ikke dig, ikke mig, men Hr. Mitra der vågner op med disse ord ætset ind i sin overfyldte hukommelse. Dag efter dag.

Hr. Mitra har tilbragt en lang periode på hospitalet efter et biluheld. Han har bare ligget og ventet på at gro sammen igen. På at blive hel.

Og der har været selskab. En hund har siddet ovre ved træet på den anden side af den lille sti der deler hospitalets park i to. Hver dag har den siddet og set hen mod hans vindue. Den har ikke rørt meget på sig. Nu er den der. Og så er den væk. Hov, der er den igen.

Hans familie har også været og besøge ham.

Han har ventet. På at gro sammen. På at blive hel.

Og i dag kan han mærke at hjemkomsten nærmer sig. Sygeplejeren kommer ind, retter på hans dyner og siger at lægen er på vej. "Det er vist tid til at komme hjem".

Hr. Mitra er glad. Han vil gerne hjem til sin kone og sit barn. Han savner dem.

Lægen kommer ind, spørger til ham og siger, at nu er det vist tid til at komme hjem. Han er ikke uenig.

Han får sit tøj. Det er rent og dufter af forår. Han tager det på og forlader hospitalet. Hans kone og barn venter på ham ude ved bilen. Han vender sig om mod den lille park, vinker til hunden og sætter sig ind på passagersædet og spænder sikkerhedsselen. Hans kone sætter bilen i gear. Og så er de på vej hjem. Hr. Mitra ser i bakspejlet efter hunden. Den er på vej væk. Den ser sig ikke tilbage.

Solen skinner, himmelen er sikker blå, vejret er lunt. Trafikken glider ubesværet. Hr. Mitras kone har tændt for bilradioen. Hun smiler til ham. Hans datter sidder stille og stirrer ud af bilens vindue.

Hr. Mitra er glad.

Solen er skarp, direkte og uden tøven. Dagen er smuk, varm og himmelen er uden en sky.

Hr. Mitra glæder sig til hjemkomsten. Han vender sig mod sin kone, smiler og siger: Hvad siger du til at vi køber en hund?

Åsted

Vinden er bidende og prikker i ansigtet.

Pladsen uden for lufthavnen er tom. Der er ingen taxier, ingen busser. En bil kører af sted med den eneste anden passager der var med det lille fly. Jeg er alene.

Jeg ser ud over landskabet omkring mig. Det er fladt, goldt og i det fjerne kan jeg se en vulkans spids. Jeg trækker kraven op om ørerne og indsuger landskabet, trækker kulden ind i mig selv, lader tankerne drive. Sidste gang jeg var her var der sne over det hele. Det var mørkt og jeg havde en taske med tøj og en halv flaske fuld af whisky i lommen.

Jeg var trådt ind i tolden med et smil og blev stoppet med det samme af en tolder der så lettere misfornøjet ud. Han havde forlangt at jeg tømte tasken og alle lommer. Det gjorde jeg med et smil. Han havde sukket surt og bedt mig om at pakke mit skidt igen og jeg gjorde det. Med et smil. Pladsen uden for lufthavnen var fyldt med biler. En enkelt bus holdt og ventede. Og jeg var ikke alene. Jeg nikkede smilende til en medpassager og steg ind i bussens varme. På turen ind mod byen så jeg ud på et sneklædt landskab.

Sneen lyste klart under lygternes klare ild og jeg kunne skimte konturerne af en vulkan i det fjerne.

Turen ind til hovedstaden var kort. Og ved det angivne stoppested stod jeg af. Næsten for sent. Jeg opdagede hendes lyse hår lige da bussen satte i gang. Jeg fik stoppet bussen og sprang ud, smed mit habengut og omfavnede hende. Det var koldt. Hun var kold og bleg og hun sendte mig et kort smil.

Jeg prajer en taxi på vej mod lufthavnen, sætter mig ind og indtager landskabet i dagslys. Jeg ser, opfanger og glemmer med det samme, hvad

jeg har set. Chaufføren taler sit sprog jeg ikke forstår. Jeg smiler og stirrer ud af vinduet. Hvad er det egentlig jeg vil her?

Taxien stopper ved den centrale plads, jeg betaler, stiger ud og går hen mod hotellets indgang.

Hun åbner døren til det lejede værelse. Der er koldt. Og bart. De eneste kendemærker er hendes minianlæg og et par bukser, jeg har købt til hende.

- Du kan stille dine ting der. Vil du have noget at spise?

Jeg tager hende om hofterne og trækker hende ind til mig. Kysser hende. Vi går ud i køkkenet og hun laver pasta med skinke og salat. Vi drikker en flaske vin og så går vi i seng.

Rummet er koldt, hun tager imod mig og vi ligger side om side et par minutter efter.

Jeg spørger hende om, hvordan det går, om hun har savnet mig, for jeg har savnet hende. Hun vender sig mod mig og siger med en lav stemme, at ja, det har hun. Vi ligger tavse og efter et par timer falder jeg i søvn.

Jeg åbner øjnene og ser mig omkring i hotelværelset. Drømmen sidder i min rygrad som et spyd. Jeg står op, går hen til minibaren, åbner en flaske whisky, suger den i mig og smager intet. Jeg undrer mig igen over, hvad det er, jeg laver her. Jeg ser ud af vinduet, trækker på skuldrene og klæder mig på. Derpå forlader jeg rummet. Går ud i natten. Jeg ved, hvor jeg vil hen.

Jeg ville se byen, om dagen, om natten, med hende. Vi gik ned ad gågaden og stoppede ved en ladvogn med et band der spillede hurtig melodios rock. Forsangerinden smilede til os. Jeg vinkede glad. Jeg hev min whisky frem, gik op til scenen og gav den til hende. Hun stoppede midt i sangen, sagde noget jeg ikke forstod, gentog så på engelsk. Tak, du er sød, men din kæreste ser kold ud. Jeg vendte mig om og så på hende. Hun skuttede sig og jeg gik hen og omfavnede hende. Gav hende et kys på mundvigen.

Hun ville videre og jeg vinkede til forsangerinden. Hun hoppede ned af vognen, løb hen til mig, omfavnede mig, så på min kæreste og hviskede i mit øre:

- Pas godt på hende.

Jeg nikkede.

Nede på gaden er det begyndt at regne. Lydene er de samme som sidst, jeg var her. Byen ligner sig selv. På gågaden står en ladvogn. Et band er ved at pakke sammen. Det er ikke det samme. Ingen forsangerinde, ingen whisky i lommen, ingen hvisken.

Jeg går ind i boghandlen, ser mig omkring. Går hen til de få cd'er, roder i dem og finder ikke noget som sidst, jeg var her. Alt ligner sig selv, men alt er anderledes.

Spritforretningen ligger der endnu. Hurtigt ind og hurtigt ud igen. Posen er lakket godt til og er tung. Jeg syntes ikke jeg købte så meget. Jeg har det ikke så godt. Jeg fryser og er lidt svimmel. Jeg vil tilbage til hotellet, men går alligevel ind på caféen.

- Lad os tage ud og se på nattelivet, sagde jeg.

- Jeg har ikke lyst. Skal vi ikke bare være hjemme hos mig?

Vi sad på hendes yndlingscafé. Der var høj musik i baggrunden, der sad folk ved alle bordene.

Stemningen var god. Et par kom hen og hilste på hende. Hun sagde hurtigt hej og vendte sig mod mig.

- Skal vi ikke tage hjem?

Jeg sagde, at det kunne vi godt, men at jeg lige ville drikke en øl til. Jeg gik op til baren og bestilte to øl og da jeg kom tilbage sad der to fyre ved vores bord. Hun præsenterede os og de snakkede om et eller andet, jeg ikke kunne finde hoved og hale i.

Under hele samtalen sad den ene og stirrede ufravendt på mig. Jeg tændte en cigaret, pustede røgen i hovedet på ham og stirrede på ham. Han tog blikket væk, rejste sig, gav hånd til os og forsvandt med den anden.

De bevægede sig mod døren og den ene vendte sig og sendte et blik mod mig.

Da døren lukker sig bag mig kan jeg mærke den matte stemning i caféen. Der sidder et par mennesker her og der. Lokalet er køligt. Jeg bestiller en vand, tager en tilfældig flaske fra posen og hælder det i glasset sammen med vandet. Ingen ser mig og jeg sidder bare og stirrer ud i luften. Mit hoved er ved at kollapse under alle de tanker om ingenting der kværner rundt derinde. Svimmelheden gør ikke dagen bedre og jeg fryser effektivt nu. Bartenderen ser mig nu, han ligner ham fra sidst, men er det nok ikke. Døren åbnes og en kvinde træder ind, hun stirrer lige igennem mig, standser op, løfter et øjenbryn og går så videre rystende på hovedet. Jeg rejser mig, vakler på benene, forlader caféen.

Vi gik hjemad. Jeg spurgte hende, hvorfor hun ikke ville ud og vise mig byen. Hun sagde, at der ikke var så meget at se. Jeg sagde at der åbenbart var mennesker nok at møde og hun standsede op og så forskende på mig. Jeg vil gerne være alene med dig, sagde hun. Vejen hjem blev der ikke sagt mere. Jeg tog hende i hånden. På værelset væltede jeg hende omkuld. Hun faldt hen over sengen, slog hovedet ind i væggen. Jeg rev blusen af hende, flåede hendes bukser af. Hun sled mit tøj af og tog mig i munden, suttede hårdt og stønnede. Jeg slog hende, kom i hendes mund. Jeg vendte hende om på maven, løftede hendes bagdel op mod mig og trængte hårdt ind i hende. Hun skreg. Jeg tvang hendes hoved ned i puden. Hun hev mig ud og sagde, at jeg skulle tage hende bagfra. Jeg tvang mig brutalt ind i hende, hun hulkede, sagde at det gjorde ondt. Jeg snerrede ad hende. Jeg tog hende hårdt og ondt. Jeg nev, rev, slog og tog hende så hårdt at hun begyndte at bløde. Jeg rev hende i håret, slog hendes hoved ind i væggen, igen og igen. Det blev sent før jeg sov.

Hotellet er roligt, da jeg træder ind. Jeg går op på værelset. Smider mig i sengen og åbner en flaske der smager af jern.

Jeg ligger med tøjlet på under to dyner og drikker og fryser. Solen er begyndt at skinne. Jeg kan se ud over hustagene på en by der er ved at gøre sig parat til aftenen.

Solens rødlige skær ruster byens tage. Jeg ligger og stirrer ud i luften. Jeg kan høre dæmpede lyde fra naboværelset. Et eller andet sted kører et tv på en nyhedskanal. Jeg er træt. Jeg fryser og er i det melankolske hjørne. Jeg vil se mennesker i aften, glade mennesker der fester. Selvom jeg er træt og fryser må jeg ud. Jeg vender mig om på siden. Lukker mine øjne og falder i en urolig søvn.

Jeg ved, da hun tager af sted, at det er ved at være slut. Vi forsøger at lade som om det er på gensyn (det er det), men vi er ved at glide fra hinanden. Jeg siger, at jeg kommer og besøger hende. Hun ser roligt på mig. Hun går.

Fire måneder senere stiger jeg ud af flyet for at se hende en sidste gang.

Musikken er overvældende. Jeg har drukket og jeg gransker lokalet. Jeg har kigget efter hende, men ikke set hende. Jeg henter en øl. Går op mod DJ'en. Og der står hun, sammen med en veninde. Hun har ikke set mig. Jeg går hurtigt igennem lokalet og folk danser. Hendes veninde peger og hun vender sig om, får øje på mig, smiler og går hen mod mig. Det hele foregår i ryk, som en film der spoles frem og så stoppes op og så spoles frem igen.

Vi stirrer på hinanden. Og vi taler. Larmen er vanvittig, men vi hører hinanden tydeligt.

- Jeg har kigget efter dig – og jeg har kigget efter dig – Det er utroligt at man på sådan et lille sted ikke ser hinanden i så lang tid – bedre sent end aldrig – Jeg har tænkt meget på dig – jeg har kigget efter dig hele tiden – Jeg vidste at vi nok skulle mødes igen – jeg har savnet dig – Jeg har savnet dig selvom vi ikke kender hinanden rigtigt – går du med mig hjem – Ja. Vi går.

Vi går hjem til hendes lejede værelse. Det er rart indrettet. Et minianlæg, reoler med bøger, lidt tøj spredt i lokalet. Vi ser på hinanden. Siger ikke noget, men taler alligevel.

Jeg vælter hende om på sengen. Jeg flår tøjet af hende. Jeg slider mit tøj af. Hun tager mig i munden, sutter på mig, slikker mig. Jeg lukker øjnene.

Trækker mig væk. Lægger hende på ryggen og trænger ind i hende. Lokalet er køligt. Vinduet er åbent. Jeg kan se månens skin på byens tage. Et sted kører et tv på en nyhedskanal.

Jeg vender hende om, trænger ind i hende bagfra. Jeg bider hende blidt i nakken, da jeg kommer. Lokalet er koldt. Jeg er brændende varm. Hun sukker. Vi ligger side om side, holder hinanden i hånden. Siger intet.

Lokalet er iskoldt. Jeg er vågnet ved at solen er krøbet op i sengen. Jeg rækker en hånd ud og lægger den på en hofte. Der er bevægelse ved siden af mig. Hun vender sig mod mig og smiler. Jeg kan høre et tv der udsender en høj hyletone. Jeg lukker mine øjne.

Hotellet er stille. Lokalet er varmt. Jeg rejser mig fra sengen, går ud i badet. Jeg tørrer mig, barberer mig og klæder mig på. Selv efter et varmt bad fryser jeg. Jeg hiver en flaske op, drikker og stiller flasken fra mig. Jeg tager overfrakken på. Åbner døren. Lukker den efter mig. Låser den. Går ned til foyeren. Afleverer nøgler. Betaler. Og Går.

Jeg går ud i den by, hvor jeg forlod hende for sidste gang. Hvor hun forsvandt fra mig. Jeg går ud i den by, hvor hun forlod mig. Hvor jeg forsvandt hende fra mig.

Genganger

Hun er på vej ned i tunnelen. Den brede allé er fuldstændig indfiltret i trafik, så hun dykker ned i underverdenen i dag. Hun ser skiltet til tunnelen og hun begynder sin nedstigning. Og her kommer man tilbage fra, tænker hun, da hun arbejder sig ned ad trapperne.

Tunnelen er lang og bortset fra et grønligt skær er der ikke meget lys. Hun holder hårdere om sin skuldertaske. Der er ingen der skal stjæle Chihuahua'en! Den taske har hun haft i årevis nu og selvom hun har mange tasker er Manuel hendes yngling. Der kan ikke være meget i den. Den er lille og tynd og brun og hun kan aldrig finde sine nøgler i Manuel. Hun aer den og stikker hånden ned i den, roder efter cigaretter, finder nøglerne. Alt er som det skal være. Hun er nået en 5-6 meter. Og hun er under en af de pærer der burde lyse klart, men som lyser rødt. Det er som at gå på havets bund. – Havet er aftenens metronom, hvisker hun. Hvor kom *det* lige fra? Det er som om den lave rumlen fra bilerne er lyden af bølger der med knusende kraft forlader et kontinent for at skylle op som bølger ved en strand på et andet. Nok med metaforerne. Hun tager et par skridt til, da hun hører en lyd.

Det lyder som noget der slæber sig hen over stenfliserne. Lyden stopper, da hun standser sin hurtige gang. Hvad er det? Hun går et par skridt og lyden er der igen. – Hallo, er her nogen? Hun nærmer sig en lampe der lyser lidt mere op. Den er næsten gul. Lamperne i tunnelens loft lyser uregelmæssigt og dårligt. Og så er lyden der igen. Hun giver et lavt skrig fra sig. Der er noget der bevæger sig! Nu ser hun det. En mand i pjaltede laser sidder ude i siden. Hun mener at have set ham før. Men kan ikke komme i tanke om det. På den anden side, hvor skulle hun have mødt en pjalt som ham henne? Han er beskidt og selv fra flere meters afstand kan hun lugte den ramme stank fra ham. Ved siden af ham står der en kop. Hun er ud for ham nu. Og hun kan se, at der er lidt mønter i koppen.

Hun roder rundt i Manuel og får fat i et par mønter som hun skal til at bukke sig ned og smide i koppen, da hun ser det. Han har kun ét ben.

Hun ignorerer stanken og smider mønterne i koppen og hører ham mumle et eller andet. Hun skynder sig videre og hun er alene igen. Med den følelse af at have oplevet noget lignende før. Her. Bortset fra, at det kan hun ikke have.

Hun ser til den anden side, en klart lysende pære har fanget hendes opmærksomhed ved dens insisterende blinken. Når den lyser, kan hun se et gitter foran et firkantet indhak i muren.

Indhakked når næsten helt op til loftet, så vidt hun kan se i det blinkende lys. Og der er. Planter? Derinde. Ikke bare et par planter i et par potter, men en helt skov af planter der snor sig om hinanden. Planter hernede? I dette mørke? Hun tager sin lighter op af Chihuahua'en og tænder den. Det er en ren urskov. Iblandet de grønne nuancer kan hun se røde, gule og blå blomster. Og der er også nogle store underlige hvide blomster der er tæt på gitteret. Hun stikker næsen hen til dem, gisper af overraskelse og taber lighteren. De stinker. Hun træder et skridt tilbage. Hvad er det her for et underligt sted? Det er som en verden der har fået lov til at forfalde og hun er det eneste menneske i den. – Nå nej, hvisker hun og tænker på tiggeren med det ene ben. – Du er ikke alene, nynnere hun og går videre.

Hun er nået halvvejs. Og 20 meter længere nede i tunnelen kan hun se et kraftigt grønligt skær. Hun sætter farten op. Det grønne lysende skær kan hun huske fra sin barndom. Hun er helt sikker. Hun når hen til det og smiler. Hun fyldes af en genkendelsens glæde. Et akvarium er muret ind i tunnelens væg. Det er omkring 3 meter langt og 2 meter højt.

Det grønne vand er klart nok til at se, hvad der er i akvariet, så der må være en pumpe et eller andet sted. På bunden er der planter og sten. Et par orange koraller gløder varmt. Og der! Ude i den ene side ligger der en stor skattekasse. Ligesom derhjemme på hendes værelse.

Låget på kisten er halvt åbent og der er et eller andet der stikker ud. Hun kan ikke se, hvad det er. Hun går helt tæt på glasset for at se.

Mens hun står og prøver at koncentrere sit blik, og billeder af hendes far der hiver lagenet af det helt nye akvarium ryger igennem hendes hoved, hører hun lyden af musik. I det hun retter sig op ryger tasken ned på gulvet og musikken bliver højere. Det er en melodistump spillet igen og igen af en cello. Hun ser efter en højtaler, men lige så snart hun kigger væk fra akvariets lys kan hun intet se. Hun er urolig nu, men ikke bange.

Hun strækker hånden ud og berører glasset. Det er varmt. Og nu får hun øje på bobler der kommer fra det venstre hjørne af akvariet. Hun smiler og nynner med på melodien. En duft af hav når hendes næse. Celloen skifter tema, udvider det musikalske rum, lukker op for en række billeder fra hendes tidlige barndom. – Hvad er det der sker her? hvisker hun. – Du er kommet hjem, lyder en dyb stemme tæt på hendes øre. Hun farer sammen, skriger højt, falder og slår hovedet ned i fliserne. Hun er gået i panik. Hun famler efter sin taske. Hun skriger og ser sig omkring. Der er ingen. Hun presser sine hænder ned i fliserne, knækker flere af sine negle. Hun flår sig frem mod den ende af tunnelen hun mener, er udgangen. Hun kan mærke sine hænder blive flået til blods. Hun kan kun høre bruset af sit blod der overdøver alt andet. Hun er tæt på at besvime af skræk.

Hun skal bare væk. Nu! Hun roder hurtigt med den ene hånd rundt på gulvet. Håber på at finde Chihuahua'en, men kan ikke. Hun kommer halvt på benene og er allerede begyndt at løbe, da hun falder igen. Bag sig hører hun den slæbende lyd fra før og hun råber om hjælp. Den slæbende lyd fortsætter og nu er hun ordentligt oppe og stå. Så hun løber. Hun løber det bedste hun har lært. Hun løber uden sin taske. Hun løber med bruset af blod i sine ører, med duften af hav i næsen. Hun løber med lyden af en cello og en fremmed stemme rungende i hovedet. Hun løber.

Hun kan se lys forude. Nu kan hun se bagud. Der er intet der forfølger hende.

Hun lytter efter bilerne, hun løber efter lyden af mennesker. Hun kan sætte farten ned nu. Det *ved* hun. Men hun gør det ikke. Hun løber. Og så mærker hun trapperne under sine fødder. Hun er ved at falde igen, men hun tager de umage trapper to-tre ad gangen. Hun er halvvejs oppe. Tunnellen er bag hende nu. Hun er ude. Hun er oppe igen.

Hvor er bilerne? Hvor er menneskene? Hun standser op. Hun står og ser rundt. Der er ingen biler. Der er overhovedet ingen biler!? Og gaden er mennesketom.

Hun drejer om sin egen akse. Stirrer forbløffet. Her er helt stille. Hun tripper lidt på stedet og går så hen til et gadehjørne og ser ned ad gaden. Ingen biler, ingen mennesker. Hun er forvirret. Drømmer hun? Hun træder sig selv hårdt over foden og det gør afsindigt ondt. Kan det gøre *så* ondt i drømme? Hun rækker ned i Manuel for at få fat i sin telefon, men han ligger jo nede i tunnelen. Hvad skal hun gøre? Hun går lidt frem og tilbage og tager så en beslutning.

På rejse i fremmede lande

Den anden dag i Italien mistede han synet på det højre øje. Hans far sagde til ham – Når syden kaster sig i ens favn kan man ikke tænke klart! Og smilede Farsmilet. Alt skal nok gå i orden igen lille du...bare vent og se.

Den morgen var han vågnet med lyden af en drøm i sine ører. En slags stille nynnen der lød lidt ligesom hans mors, når hun skulle få ham til at sove. Men hans mor var ikke med ham i Italien Den nynnen var så levende.

Han stod ud af sengen og gik hen til hotellets vindue, åbnede det, trak skodderne fra og stirrede på pladsen, hvor solen blotlagde et hjørne. Resten af pladsen var i skygge og var så småt ved at vågne op. En caféer var ved at vaske fortovet foran sin cafe, en kat strakte ryg og stirrede lynhurtigt op på ham og forsvandt så hurtigt. Han kunne lugte kaffe og cigaretrøg.

Han så solen skære skygger itu, mens forretninger stille og roligt gjorde sig klar til dagen. Himlen var skyfri og solen varmede lidt nu. Han lukkede øjnene, nød fornemmelsen af solen på sit ansigt, åbnede øjnene igen og vendte sig mod sin far og sagde – Far, er mor død?

De spiste morgenmad på pladsens café og faren smilede, mens han tømte sin kop. Drengen så hen mod hotelvinduet, hvor skodderne lyste grønt i solen. – Mor er i himlen, sønnike. – Men jeg drømte om hende før jeg vågnede. – Det er netop derfor du drømte om hende, drømme er ligesom en radio. - Hvor skruer man så op henne? – Det gør Gud, det er ham der har magten. Faren smiler, tager en slurk kaffe og kigger ned i bordet.

Nu er hele pladsen oplyst og varm. Der sidder mennesker ved de andre borde. De snakker og ryger og spiser, mens solen overtager morgenen,

gør dagen til sin. Der bliver spillet musik i en radio et eller andet sted på pladsen. Og nu er faren ved at gøre sig klar til at de går ud i byen og ser sig lidt omkring. Men drengen kan godt lide pladsen og spørger om han ikke må få en is, her i caféen?

- Far, kan mor se og høre os nu? Faren tænder en cigaret og smiler skævt.
- Mor følger os overalt. - Men hvordan ved hun, hvor vi er? - Gud fortæller hende, hvor vi er, Gud ved alt og dem han elsker fortæller han alt. - Møder vi mor...engang? - Det tror jeg, stump.

Katten fra tidligere kommer tilbage. Den kommer hen mod deres bord. Den stirrer på drengen.

Han stirrer igen, smiler og rækker hånden ned til den. Den smyger sig om hans ben, spinder og hopper op i hans skød. Han aer dens hoved, klør den bag ørene. Den lægger sig på hans ben, ruller sig sammen og falder i søvn. Den spinder i søvne. Han lukker øjnene og lytter. Tænker på sin mor.

Solen bager nu, pladsen er fuld af liv, der sælges blomster, mundhugges og tales forelsket med lave stemmer. Børn farer rundt og leger. Gamle mennesker spiller kort og drikker grappa. Faren smiler, kigger på sin søn der sidder med lukkede øjne og nynner en sang hans mor har lært ham. Katten rører lidt på sig. Faren bestiller en kop kaffe, tænder en cigaret og hvisker - Jeg elsker dig så højt.

Himlen er tung af solens varme, der er faldet en ro over pladsen, som om den har sin egen puls. Der er en sagte hvisken i træerne på pladsen, det er den søde brise der bringer bud om fremtidig lykke. Pladsen har sit eget liv, sagte og lydefri folder dagen sig ud. Mennesker kommer og går. Ude i verden fødes og dør mennesker, her på pladsen vugger livet som en båd ude på havet. Blidt og varmt fortælles historier om nærvær, kys, afsavn og knuste drømme. Men alt fortælles i en rolig rytme, med en varme der genspejler dagens perfekte symmetri.

- Jeg elsker dig så højt, hvisker faren. Drengen sidder med et smil på læben, katten spinder.

Drengens øjne er lukkede, han nyrer. Solen summer, livet falder i hak. Mennesker mødes og skilles. Pladsen lever sit eget liv. – Far, hvornår ser vi mor igen? Hans øjne er stadig lukkede. Han lytter, venter koncentreret på et svar. Pladsen er rolig, lydene dæmpede. - Når vi dør, stump, der er lang tid til. Drengen aer katten. Den løfter hovedet, slikker sig om munden, hopper ned, løber sin vej. Drengen retter sig op, faren tænder en cigaret. Drengen smiler, faren bestiller en kaffe, drengen får en is. Ude i verden fragter fly tusinder af mennesker til destinationer, hvor der er pladser som denne, med liv, sol, stille sekunder, løbende børn. Imens fly letter og lander, smiler drengen til sin far og åbner øjnene.

Jazz-novelle

Triolerne vælter rundt i det lyse lokale. Bas, sax og trommer skyder fra hoften og farver det lille spillested blå, rødt, grønt, sort. Det her er hurtigt, det er tjept, det er fuld skrue. Og vi nyder det. Trommeslageren rider bækkenet som en mare, bassen hviner som pisket og hornet hyler, hulker og hvæser. Lydene slår imod os som knivskarpe spyd, det er som sort tjære der fedter alt ind. Vores bevægelser er hurtige, præcise, ligesom bandet, men i modsætning til musikerne ser vores bevægelser ud til at gå i slowmo eller helt i stå. De er så hurtige, tichte og vilde, at stedet er i en slags undtagelsestilstand. Vi er i deres hænder, de spiller os behændigt, uden nåde. Det her er...

Rapt, lynhurtigt, overvældende. Publikum er helt oppe på beatet. Ingen sidder stille, der rokkes, vippes, ryges, drikkes, nikkes. Fingre tapper, hænder dapper, øjne lukkes, munde åbnes. Rummet er en metronom der er gået i selvsving. Huset ryster i sin grundvold, vi er alle musikere i aften, vi er Dizzy, Miles og Coltrane, vi er jazzens svar på Hannibal, Leatherface og Bundy. Vi er tændte, vilde. Og vi vil se blod. Vi er frenetiske, henrykte, forrykte. Det her er...

Smukt. Vi er omkring 50. Vi er ikke ædru alle sammen.

Der står flasker med øl, glas med sprit, kopper med kaffe på bordene. Tallerkener er ryddet af. Vi er i fuld udfoldelse. Der tændes piber, cigaretter, joints og oven i dette smukke inferno er der den krydrede lugt af sved fra bandet, fra os. Selv væggene sveder. Jazz.

Bandet er et højt, tyndt lyslokket horn med tynde briller, hvid skjorte, sorte bukser og attitude. En middelsvær bas med røde kinder, sort kjortel, bare tæer og giftige fingre. Trommernes øjne plirrer bag panserglas, bar overkrop, sorte shorts, bare tæer og hår over det hele. Bandet er groove, gennemspillet og gennemsyret af en energisk, gådefuld karisma der får alle til at hive efter vejret. Bassisten flår, hiver, haler toner ud af sit

instrument, hornet klemmer og trykker de rigtige steder og trommerne tæskes til pindebrænde. De vugger, vrider sig, hoveder kastes fra side til side. De er som en levende organisme, et monster, hvis eneste mission er at...

Kontrollere denne del af verden. The Jive er deres kongerige og de hersker diktatorisk. Her tages ingen fanger, her kæmpes til døden. Her leves livet fuldt ud. Jive holdes i et jerngreb og de er magtens musikalske treenighed. De er dommer, jury og bøddel. Her hænger folk ud til det sidste åndedrag, her er permanent udgangsforbud. Her skydes med skarpt, der kastes med håndgranater og musikken katapulteres ud over scenekanten. Det her er den totale...Krig. Og vi er slagmarken.

The Jive drikker, råber, danser og ryger. Vi er en stor puls, et stort hamrende hjerte, en stor liderlig krop der bare venter på at blive taget. Hårdt, brutalt. Ømt og kærligt. På alle måder. Jive er jive, groove, hipt, svedigt, syndigt, lummert, cool og i aften forsvinder min kæreste.

Så går de i gang med The Father And The Son And The Holy Ghost. Bas, sax og trommer hænger ikke sammen. De spiller hver for sig, for sig selv. Det er anarki, det er overraskelse, det er suverænt. Det er vildt aharmonisk. Det her er grande, det er cool, cynisk, det er Coltrane. Jeg kan se flere rynke brynene. Det må godt være vildt, men uden styring ryger ordenen. Synkoper der hakker i det er ikke godt i længere tid. Og dette varer i 9 minutter. Et par rejser sig og går. Trommerne vinker, rækker tunge og laver en fill in der får saxen til at spjætte. Jeg er lutter øren, mine arme spjætter, mine ben kan ikke stå stille. Jeg kanter et øjekast hen mod min kæreste. Hun stirrer på mig. Med et smil der hos enhver anden ville signalere død ved langsom kvælning signalerer hun toilet og rejser sig med ynde.

Jeg rækker en hånd ud mod hende, strejfer hendes hofte. Saxen skriger i rædsel og jeg vender mig mod baren, signalerer to til og nyder stemningen på Jive. Folk her tapdrypper. En mand smiler stort til mig,

rækker en tommelfinger i vejret og vi skåler, mens bandet slår over i en free style over temaet til Mission Impossible.

Trommerne er afdæmpede nu, bassen unison med saxen og bartenderen smiler et Tom Cruise-smil til min kæreste der er på vej mod toilettet. Lige nu er jeg så lykkelig som jeg kan blive. Øllene bliver sat på bordet og så er der pause.

Min far spurgte mig engang, hvordan jeg kunne holde det larm ud hele tiden. Det larm var en halv times jazz i radioen hver lørdag og jeg sagde altid det samme til ham. Det er ikke larm, det er organiseret støj. Og organiseret støj holdt i stramme tøjler er populær standard jazz.

Modsætningen til dette socialdemokratiske uhyre er Free Style-Bebobjazz spillet af Coltrane på syre i begyndelsen af 60'erne. Jeg siger sætningerne i staccato. Jeg er ved at være fuld, mine ben ryster selvom jeg sidder ned. Mine øjne flakker fra manden ved siden af mig hen til toilettdøren. Det tager lidt tid før det går op for mig, at pausen er slut og at bandet har spillet i...hvor lang tid?

Jeg ser efter hende, letter mig lidt på stolen, ser smilende hen mod toilettet, sætter mig igen.

Jeg tager den anden øl, køber bare to nye senere, og drikker, mens trommerne går amok. Denne behårede bandit tæsker, tamper, totaltilter trommesættet. Stortrommen får banket trioler ind med en vildskab der forbløffer mig. Hans hænder rider bækkenerne, slår, banker på tamtamerne. Han er sammenbidt. Hans øjne er lukkede, arme og ben ladte og bassen og hornet forlader scenen. De ser smilende på hinanden og går målrettet hen til baren. Den trommemand er en blanding af Animal og Djævlen selv.

Og så midt i dette vilde inferno af arme og ben åbner han øjnene og dæmper så sit spil. Det er som om nogen har slukket for ham. Han slår blidt fra sig, spiller en melodi på trommerne. Jeg har aldrig hørt noget lignende. Det lyder som jungletrummer der sender en besked, det er en besked om fred, krigen er forbi, kom bare hjem til landsbyen igen, slavehandlerne er taget af sted igen. Det her er fremragende. Jeg drikker

det sidste af øllet. Jeg er betaget, The Jive er tryllebundet. Bassen og hornet går på scenen igen og så spiller de Davis i en funkudgave.

Min kæreste er ikke kommet tilbage endnu. Jeg undrer mig, men er ikke urolig. Jeg rejser mig, går forbi baren og bestiller en ny omgang. Går mod toilettet. Lydene fra bandet dæmpes, da døren går i. Jeg går ud på herrernes domæne, tisser og vasker fingre.

Jeg smutter lige ind på damernes toilet og siger til hende, at hun er gået glip af den fedeste trommesolo, men begge båse er tomme. En vandhane løber og jeg slukker for den og går så tilbage for at høre koncerten sammen hende.

Der står to øl på bordet, men der sidder ingen kæreste. Jeg stirrer lidt på hendes tomme plads og stirrer rundt i lokalet efter hende. Der er kommet flere folk til. Lokalet er svært at overskue og jeg er ikke helt ædru. Jeg kniber øjnene sammen, retter på mine briller, skærper mine sanser. Der. Hun står henne i hjørnet og snakker med en ældre mand. Nej, det er ikke hende.

Jeg bander sagte over mit dårlige syn, sætter mig så ned og drikker en slurk af øllen. Hun er sikkert ude og hente cigaretter. Bandet har sat farten ned. De spiller et nummer jeg ikke kender. Det fanger mig ikke rigtigt. Jeg har lidt svært ved at koncentrere mig nu. Det er som om gassen er gået lidt af bandet og publikum. Der er vist gået 20 minutter, en halv time nu. Hvor fanden er hun henne?!

Jeg er irriteret nu. Hun ved, at jeg ikke kan overskue steder, hvor der er mange mennesker sammen. Jeg tager min mobil og sender hende en sms "Hvor er du, søde. Er du taget hjem eller gemmer du dig for mig ☺". Jeg bunder den ene øl og tager så hul på den næste. Og så mærker jeg en hånd på min skulder.

Jeg smiler og lægger min hånd på den, hiver lidt i den, lukker øjnene og kysser den.

Jeg lægger hovedet mod hendes mave og plirrer op på hende med et smil. Det er den kvindelige bartender. Hun smiler og siger tak for kysset og tager de tomme flasker og askebægeret. Jeg kan mærke rødme i ansigtet.

Jeg stammer undskyld og bander for mig selv. Jeg overvejer at rejse mig og gå, men hvad nu hvis hun kommer tilbage?

Jeg bliver siddende og hvisker slap nu af mand til mig selv. Jeg kigger rundt på bordene ved siden af mig. Et par sidder og smiler til mig. De har set det med bartenderinden. Jeg smiler storladent tilbage, løfter flasken og skåler lydløst med dem.

Bandet annoncerer det sidste nummer. Jeg beslutter mig for at nyde det fuldt ud og så tage hjem bagefter og kaste lidt rundt med kæresten. Jeg smiler lidt for mig selv. Så sætter bandet ind. Hornet lyder som en sirene. Det er højt, skinget og jeg er ikke den eneste det rykker i. Bassen sætter ind med et tempo og en dybde der kun høres i Dub. Hvad sker der?! Det gynger, det swinger, det er...sindssygt. Det er...Trommerne kommer på. Du du dak du du du dak du du dak du du du dak. Det her er tight! Ridebækkenet laver et off beat på lilletrommen, bassen banker ind i brystkassen på mig og hornet. Hornet spiller Don't Believe The Hype med Public Enemy!

Vi er lamslåede. Jive swinger, koger og er i chok. Jeg ser rundt på folk. Alle vugger, swinger. Hoveder går op og ned i takt. Hænder kastes rundt i rummet. En del skråler med på Don't Don't Don't Believe The Hype Don't Don't Believe The Hype.

Bassen og trommerne er så tichte, at man ikke kunne klemme en femøre ind i mellem pauserne. Jeg ser hen på min kæreste. Nå nej, hun er her ikke, men lige nu er jeg ligeglad. Hornet laver variationer over temaet. Og så laver de et guddommeligt break. Bang! Og en gang til og så kører de videre i samme spor. The Jive er på hysteriets rand. Det er det vildeste, vi har hørt. Bartenderen er stoppet med at servere. Alle øjne er rettet mod scenen, hvor bas, trommer og horn flipper helt ud.

Hornets hvide skjorte er gennemblødt, bassen er en rødglødende kugle og trommerne er et behåret, frådende monster der helt klart spiser små børn til morgenmad. De vil ikke stoppe. Nummeret fortsætter.

I en uendelighed. Jeg drikker det sidste øl og spilder halvdelen ned af mig selv. Og så, med et langt crescendo stopper musikken, som om der blev

slukket for en stikkontakt. Det er slut. Der er totalt stille på Jive. Og så, efter flere sekunders stilhed bryder helvede løs. Der klappes, hujes, råbes, skrives. Og der bliver stampet i gulvet, mens bandet forlader scenen. Og de kommer ikke igen.

Og hun kom ikke igen.

Lejligheden var tom, da jeg kom hjem. Alt var som da vi forlod den. Sengen var uredt. Tøjet lå i skabet. Makeuppen stod på sin plads. Alt var som det skulle være, intet manglede. På nær min kæreste. Politiet behandlede sagen som de skulle. Efter et par døgn eftersøgning satte de hende på listen over savnede personer. Men jeg hørte intet. Det var som om hun var gået op i røg. Hun var simpelthen forsvundet fra jordens overflade. Efter et års tid gav jeg op. Jeg ryddede lejligheden for hendes ting. Jeg samlede alle hendes ting i et par flyttekasser og kørte dem på lossepladsen. Jeg kom videre. Jeg gik på The Jive og hørte jazz, men det nåede aldrig de samme højder som den dag, hun forsvandt.

For at komme videre genoptog jeg trommerne som jeg havde ladet ligge i årevis. Jeg fik samlet en trio som vi kaldte for The Jive. Vi swingede godt sammen, vi swinger godt sammen.

Og nu spiller The Jive på The Jive.

The Jive er stoppet til sidste mand. Sveden driver allerede ned af mig. Jeg har duggede briller.

Mine armhuler er svampede. Den kortærmede skjorte, jeg har på er gennemblødt. Bassen er en rødhåret starut der aldrig sveder. Han ligner en der kan bevare fatningen selvom alt falder fra hinanden.

Hornet er en stor sort mand der får dommedagsbasunerne til at lyde som fuglekvidder. Og vi skal til at starte første sæt. Vi er tændte, vi er på.

Publikum er afventende, de ved ikke, hvad det er de skal til at overvære.

Vi har døbt det skraldejazz. Hornet smider et højt D i hovedet på folk og holder den. Holder den. Holder den.

Bassen overfalder publikum med nogle vanvittige basgange der lyder som glammende hunde fra helvedes forgård. Og 32 takter inde i det kaos går jeg til den. Jeg fyrer trioler af med

venstre hånd på et gigantisk ridebækken, lader min højre hånd slå på lilletrommen som var den min værste fjende og i ny og næ laver jeg nogle larmende fill ins der flår huller i luften. Stortrommen kører i 7/8-del og hornet? Han laver skalaer uden ophør. Første nummer varer ti minutter. Sådan! Så har vi fået siet de pæne fra, en tredjedel har forladt The Jive. Andet nummer er en parafrase over en Dexter Gordon-klassiker, bare kørt op i tempo. Vi laver en 18 minutter lang improvisation over to takter fra A Kind Of Blues. Første sæt er overstået og vi går hen til baren.

Da vi starter på andet sæt er folk spændte. Jeg nikker til hornet og vi tager Take Five. I en slæbende langsom version. Og pibende falsk. Mens nummeret slæber sig af sted får jeg øje på hende. Hun står nede ved baren og ser op mod bandet. Hun har forandret sig. Hun er blevet mere fyldig. Hun har farvet håret sort, men det ER hende. Jeg stirrer glad, panisk og forundret på hende.

Jeg vender mig mod hornet og bassen og signalerer, at vi skal stoppe, men de ignorerer mig. Jeg stirrer ned på hende, signalerer BLIV, håber hun opfatter det. Nummeret snekler sig af sted. Hun smiler og tager en tår af sin øl. Jeg sætter farten op, får et par overraskede blikke fra de andre. Og endelig er nummeret slut. Jeg vender mig mod bassen, siger at de lige må improvisere et kvarters tid og går ned fra scenen. Mens jeg nærmer mig baren småjammer de et Nirvana-nummer udsat for den rene sindssyge og folk omkring mig stirrer forbløffet på hinanden. Jeg når op til baren, men hun er forsvundet. Jeg går i panik og spørger en mand om hende den mørkhårede.

Han ser på mig og siger, at hun vist skulle på wc og at hun bad ham om at passe på hendes øl.

Jeg maser mig hen mod toiletterne, træder folk over tærne, vælter øl der står på bordene.

Jeg flår døren op og farer ind på dame-toilettet. Båsene er tomme. Jeg går ud på herre-toilettet. Det er tomt. Jeg farer ud i mængden, kanter mig hen mod indgangen og falder halvvejs ud på gaden. Det regner. Og gaden er øde.

Mens jeg går op mod scenen ser jeg til alle sider. Jeg vender og drejer mig. Ser indgående på alle kvinderne. Selv de lyshårede. Et par gange tror jeg, at jeg har hende, men hun er her ikke.

Jeg sætter mig til trommerne og vi går i gang med resten af sættet. Imens vi spiller sættet færdigt, ser jeg efter hende. Jeg regner hele tiden med at nu ser jeg hende. Men hun er der ikke. Vi afslutter sættet og derefter går jeg.

Luftkys

Brevet kommer ved 11.30-tiden. Jeg er stået op tidligt for at forberede mig til en jobsamtale. Jeg har barberet mig, taget en lyseblå skjorte på og skal til at hoppe i et par sorte bukser, da jeg hører brevet dumpe ind af brevsprækken. Det er ikke tit jeg får brev. Alle officielle rudekuverter + det løse ordnes elektronisk, så de breve jeg får er til min fødselsdag eller til jul. Og det er hverken min fødselsdag eller jul.

Jeg knapper bukserne og går ud til døren for at se, hvad det er for noget der er landet i min entre.

Brevet er et standard et af slagsen, en mellemstor kuvert, hvid, uden nogen afsenderadresse på. Intet usædvanligt ved det. Men det ligesom knitrer, når jeg mærker på det.

Jeg tager det og smider det på bordet. Efter kaffen tager jeg overtøjet på og går til jobsamtale. Og glemmer alt om brevet.

Jeg sidder i den mørklagte lejlighed. Der er helt stille. Når strømmen går, bliver mennesker tavse. Jeg kan mærke angsten komme snigende. Selvom jeg godt ved at intet sker, bliver jeg alligevel lidt bange, når strømmen går. Mørket er faldet på udenfor. Og jeg har det ikke godt.

Jeg har ikke talt med nogen hele dagen. Faktisk har jeg ikke talt med nogen. Som. Helst i 4 døgn. Mine læber er sprukne, selv om jeg har smurt vaseline på adskillige gange. Jeg har lyst til at kysse på nogen. Jeg har ikke kysset på nogen i mange måneder. Jeg rejser mig og famler ud i køkkenet. Laver en kop kold kaffe. Jeg stirrer ud af vinduet. Ud på mørket. Jeg tager en slurk og stiller koppen fra mig.

Efter kaffen tager jeg tøjet af og lægger mig ind i min seng. Nøgen.

Jeg vågner med et sæt. Det er nat. Jeg kan høre en vandhane dryppe et eller andet sted. Jeg har haft en mærkelig drøm. Jeg lader hænderne glide ned over min krop, mærker om alt er, hvor det var da jeg faldt i søvn. Jeg

vender mig om og ser på uret. 4.33. Jeg har hovedpine. Jeg rejser mig og tænder lyset. Jeg famler mig ud i køkkenet og vælter en kop kold kaffe fra tidligere. Det er koldt og jeg er nøgen. Der ligger brevet. Uåbnet? Uafsendt?

Jeg ved det ikke. Mine læber gør ondt. Jeg fører hånden op og berører mine læber. De er fugtige og de gør ondt. Måske jeg har bidt mig selv. Jeg mener, der er jo ligesom ingen andre der har gjort det, er der vel? Da jeg går forbi brevet og lader den ene hånd strejfe det knitrer det. Klokkeren 4.37 bliver mennesker tavse.

Ved Søen

1.

Huset ved Søen. Søen ved skoven. Skoven og Godset. Godset og Landsbyen. Landsbyen i Lenet. Lenet i Midten. Midten af Øen. Øen i Havet. Havet og Landet. Landet og Kontinentet. Kontinentet og Verden. Verden på Planeten. Planeten der cirkler om Stjernen. Stjernen. Én i galaksen. Galaksen med det Sorte Hul i midten. Her trækkes alt sammen til et evigt mørke.

De bor i huset ved søen. Huset er et lille toetagers bindingsværkshus. Dette hus har personlighed. Det er hvidt og sort. Der er strå på taget. Døren er grøn. Der er roser der har knyttet sig til huset. Ligesom de to søstre har de sat deres spor på huset. I vinduerne står der planter og nips. Omme bag huset er skoven. Den er svær at fare vild i. Men at fare vild er et spørgsmål om vilje.

Når man står og ser mod skoven, kan man se søen. Hvis man vil, kan man drukne i den. De to søstre svømmer ikke i den. Men man kan smide ting i den. Og det gør de, de to søstre. I dag er himlen grå. Der er blå et par steder, hvor solen kan sende liv ned på roserne. Roserne er røde, hvide og gule.

Lige nu står en af søstrene og klipper i roserne. Hoveder falder til jorden. Saksen bider, vinden er blid.

Døren ind til huset står åben. Kom, vi går ind. Vi må godt. Disse to søstre er gæstfri. De er Meget. Gæst. Fri.

Ind ad entreen, ud i køkkenet, husk at stille fodtøjet, tak. Hæng nu jakken på knagen, I drikker kaffe, ikke sandt? Med mælk og sukker? Sid ned. I må være trætte efter den lange rejse. En lille én til? Køkkenet er rent,

komfuret skinner, alle flader er rene. Her dufter af blomster. Her dufter af roser. Røde. Hvide og Gule. Roser.

De har boet her i mange år. Den ene købte huset med sin mand. Han faldt ned af en stige. Så flyttede den anden søster ind. De har hver deres soveværelse, men sover sammen. De laver mad sammen. De ser tv sammen. De handler ind sammen. De lever sammen. Og de dør sammen. Den ene søster arbejder på Godset. Den anden arbejder ikke. Hun kommunikerer.

Stuen i underetagen er pletfri. Der står et spisebord med en vase. Uden blomster. De er på vej. Godsets ene karl er på vej med endnu en buket. En ny buket til en ny dag. Der er et tv-bord, et sort tv og et skab med underholdning. Gulvet er fejlfrit.

Væggene er sparsomt dekoreret med billeder af en mand og minder fra rejser til fremmede lande.

For enden af stuen er der en dør til et rum. Gå ikke ind. Det er her de sover. Når de sover.

Op af trappen til højre. Her er et soveværelse der aldrig bliver brugt. Eller. Næsten aldrig. Her står en seng. Redt og beredt. Der er intet andet i dette rum. Hvid-grå vægge og en duft af morderisk afsavn. Eller af våd hund. Det andet rum, ud af tre, er en tv-stue uden tv. Der er fyldt med reoler. Og ikke plads til flere bøger. Det sidste rum er halvmørkt, støvet og dufter sødt, kvalmt, jordet og underligt tørt.

De to søstre har en kælder. Der bliver vi kun tøvende lukket ned. Ned af trappen ved toilettet ved køkkenet. Lige over for soveværelset der ligger et mærkeligt sted. Man går fra køkkenet igennem en dør og så. Er. Du. I. Soveværelset. Det Unævnelige Rum. Det rum kan man ikke se. Nå, det var turen ned i det underjordiske, vi kom fra. Ned af trappen. Bare åbn døren. Ned af trappen. Der sker ikke noget. Bare åben. Kælderen er fyldt

med dyr. Her er hunde. Små hvalpe af enhver race. Labrador. New Foundlænder. Gravhund. Chihuahua. Boxer. Her er katte. Små killinger af enhver race. Perser. Siameser. Russian Blue. Her er pindsvin, dværghængebugsvin, ørkenrotter, fugle, papegøjer, duer, en falk.

Og i et hjørne, i et terrarium, ligger en stor fed slange og sover. Dette er en underjordisk Noas Ark. Og her er stille som i en grav. Stilhed.

2.

Huset ved Søen.

Der bor de to søstre. Den ene er enke. Hendes mand faldt ned af stigen, da han skulle lappe lidt på taget. Han stod op en dag, gik ud i garagen og tog stigen. Gik om på sø-siden af huset. Kravlede op på stigen. Og faldt ned. Hun kunne høre smældet fra rygsøjlen, da han landede på værktøjskassen. Hun gik ikke der ud med det samme. Hun sad og ventede på at noget skulle ske. Efter to døgn gik hun derud. Han var dækket af frost. Da hun bøjede sig ned over ham, hviskede hun – jeg elsker dig mere end livet selv. Og så ringede hun til lægen.

Søen ved Skoven.

Der bor de to søstre. Den ene er flygtet. Hendes mand drak og slog hende, når han skulle lappe lidt på selvværdet. Han stod op en dag, gik ud i køkkenet og tog snapsen. Gik ind i stuen. Satte sig på stolen. Og drak. Hun kunne høre slagene regne ned over sig, da han holdt hende ned mod gulvet, men hun følte intet. Hun gik ikke ud med det samme. Hun lå og ventede på at noget skulle ske. Efter to døgn forlod hun ham. Hun var dækket med sorte mærker. Da hun bøjede sig ned over ham, hviskede han – jeg elsker dig mere end livet selv. Så løb hun.

Skoven og Godset.

Der bor de to søstre. Den ene taler. Hun sagde sit første ord, da hun var et år. Hun stod ved siden af faderen og så på, at han holdt om hammeren. Han havde sat et billede op på væggen i stuen. Hendes første ord var –

Solsikker. Hun talte til alle. Hun sagde – i dag vil jeg lære at læse. Og hun læste. Hun sagde – i dag vil jeg til byen. Og hun gik. Pludselig var hun væk. De ledte i to timer. Og de fandt hende i byen. Hun gik sine egne veje. Hun har altid talt meget. Nogle vil sige, at hun taler For. Meget. Den enes tale, den andens tavshed.

Godset og Landsbyen.

Der bor de to søstre. Den ene er tavs. Hun sagde sit sidste ord, da hun var ni. Hun stod i haven og så på, at solen blev sort. Solen havde lige skinnet klart. Hendes sidste ord var – Månen. Derefter sagde hun ikke et ord til nogen.

Hun kunne ligge i sin seng og stirre ud i mørket uden at sove. Og når hun sov drømte hun ikke. En dag stod hun og så på, at solen forsvandt. Og. Pludselig var hun væk. De fandt hende aldrig igen. Hun gik sine egne veje. Hun har ikke mælet et ord siden. Men hun kommunikerer. Meget. Med en leguan. Af. Glas.

Landsbyen i Lenet.

Der bor de to søstre. Menneskene i Landsbyen synes de er underlige. De kommer gående nede fra Huset ved Søen. De går ved siden af hinanden. Og taler ikke til hinanden. I den eneste forretning køber de forsyninger til en uge af gangen. Og rygterne vil vide, at de sover i samme værelse. Og at de ofrer dyr. At de har en kælder, hvori de holder dyr fanget. Menneskene i landsbyen er lidt bange for dem. Alle ved, at den ene, hende der taler, fik sin mand dræbt ved at få ham til at falde ned af stigen, da han skulle lave taget på Huset ved Søen.

Lenet i Midten.

Der bor de to søstre. Menneskene i Landsbyen betragter dem med mistro. De går i en bue uden om dem. Kun Købmanden kan lide dem. Og det kan han ikke. Han kan lide deres penge. Som alle jo ved, hvor stammer fra, ikke sandt? De går ved siden af hinanden, når de vender hjem. Og rygterne siger, at de ligger ved siden af hinanden i en gigantisk

himmelseng. Og når de skal sove ofrer de dyr til månen. Men de gør ikke nogen i Landsbyen noget. Alle ved, hvem de er, men ingen kender dem. Og det er alle tilfredse med.

3.

Midten af Øen.

Søstrene bor sammen i Huset ved Søen.

De vågner samtidig. De er som et urværk. De slår øjnene op samtidig. Ser på hinanden og smiler. Endnu en nat er overstået. En ny dag banker på. Sengen de ligger i, er stor nok til fire personer, men der er kun de to. Ingen mand har betrådt dette rum. De stirrer på hinanden. Aer hinanden på kinden. Og kysser hinanden på panden. De kan ligge i lang tid og bare stirre på hinanden. Den ene søster siger – Godmorgen, min lille fe. Den anden smiler og lader en finger strejfe søsterens kind, ned mod den mund der altid har sagt de ord der gør, at hun kan sove trygt. Hun kan sove trygt, drømmeløst.

Øen i Havet.

Søstrene lever sammen i Huset ved Søen.

De sidder ved bordet i stuen. Spiser og ser med mellemrum ud på søen og skoven.

Den ene søster taler, den anden nikker. De spiser og ser glade på hinanden og søen og skoven der holder på deres hemmeligheder. Skoven, hvori man kan fare vild, hvis man vil. Og søen, hvori man kan drukne, hvis man tør. Og på hinanden, de to søstre der lever og dør sammen. Når de er færdige med at spise, rydder de af bordet, vasker op, sætter på plads.

Og den ene søster tager til sit arbejde på Godset, hvor hun laver mad og gør rent og taler med karlen om vind og vejr. Mens den anden går i kælderen, ned til den Underjordiske Ark, for at fodre dyrene.

Havet og Landet.

Søstrene ånder sammen i Huset ved Søen.

Den ene søster taler med karlen om vind og vejr. Hun fortæller om sin barndom. Han taler om høsten. Mens hun tilbereder maden, bruger karlen enhver anledning til at komme forbi. Han tager de rygepauser der skal til. Han drikker gerne kaffe og han ser på hende med et smil, hun gengælder. Han fantaserer. Hun passer sit arbejde. Hun tilbereder fasan, glaserede kartofler. Han ryger, hun laver mad og gør rent. Hun bruger fire timer på at lave mad og fem på at gøre rent. Hun støvsuger, renser, skrubber, vasker og fejer, mens han benytter enhver undskyldning for at komme forbi. Han fantaserer. Hun smiler. Hun ved, hvad han vil. Hun taler. Smiler.

Landet og Kontinentet.

Søstrene elsker sammen i Huset ved Søen.

Den anden søster går ned af trappen til kælderen. Den stejle trappe er oplyst af en svag pære. Hun åbner døren til Arken. Der er bevægelse, da hun tænder lyset. Der er helt stille, da hun træder ind. Der er ikke en lyd, da hun tilbereder maden til de sjæleløse dyr. Hundene kommer løbende hen til hende.

De hopper op af hende, slikker hendes hænder, hendes ansigt. Kattene stirrer mistroisk på hende, perseren hvæser. Pindsvinet lunter hen til skålen med mælk. Hængebugsvinet travler rundt med tryn i gulvet. Hun fordeler maden til denne Stilhedens Ark. Slangen fortærer uendelig langsomt sit bytte, mens den stirrer på hende.

Kontinentet og Verden.

Søstrene hader sammen i Huset ved Søen.

De sidder ved siden af hinanden foran tv'et. Den ene søster aer den andens hånd. De ser på verdens tilstand, men smiler til hinanden. Den ene siger – Det er heldigvis ikke vores problem. Den anden smiler og ryster på hovedet. Nyheder kører henover skærmen foran dem. De drikker kaffe og vand og, en gang imellem, åbner de en flaske sød vin. Denne aften drikker de sød vin og ser indforstået på hinanden. Det er en speciel dag i dag. Det er otte år siden, at han faldt ned fra stigen og hun

forlod ham. Det er deres dag i dag. De plejer at drikke to flasker sød vin, så den ene søster rejser sig og går ud i køkkenet og henter endnu en flaske.

4.

Verden på Planeten.

De har et hus ved en sø. De lever sammen. Og de dør sammen.

Huset er i to etager og en kælder.

På hvert plan er der ét rum der er en lille verden i en verden.

Disse verdener er en del af de to søstre og en del af husets sjæl og væsen.

Planeten der cirkler om Stjernen.

Om disse tre rum cirkler de to søstre som kloder i evigt kredsløb.

Arken der lydløst lever og dør.

Det Unævnelige Rum der blødt pulserer.

Det Mørke Stofs Rum.

Stjernen.

Søstrene har lavet en Ark i kælderen. Dyrene er blevet indfanget af husets kraftfelt. Den ene søster taler med dyrene. Hun har taget dem med ned i kælderen. Hundene har menneskene smidt ud af en bilrude eller de har smidt dem i en sæk og ladet dem drukne i søen. Men hun har altid vidst, at hundene ville kalde på hende. Kattene har hun reddet ved at kalde dem til sig. De er flygtet til hende fra gasning og hårde mænds stærke hænder der kan være dræbende.

Pindsvinet prikker så dejligt mod kinden og snuden er blød. Svinet gik og rodede rundt i den skov, hvori man kan fare vild, hvis man vil. Fuglene boede i kælderen, da hun flyttede ind. Og slangen fandt de under deres himmelseng.

Arken er deres skjold. Deres værn mod en verden der lader mænd falde ned af stiger og banke deres koner ud af virkeligheden. Arken er Tavsheden der kommer til live.

Én i galaksen.

Himmelens hvælving er uendelig. De to søstre sover sammen. De holder om hinanden. De holder fast om hinanden. I Huset ved Søen, med de tre planer, holder de to søstre i et fast greb. Rummet er det fixpunkt der får dem til at vågne nat efter nat. Det er som en blød livmoder der nat efter nat presser dem ud i en verden de ikke forstår. Efter den ene søster har arbejdet på Godset, og den anden har talt med dyrene, går de til hvile i et rum der vibrerer som en puppe der er ved at udklækkes. Søstrene ligger sammen. De lader deres kroppe sno sig ind og ud mellem hinanden. Rummet er deres kokon, deres beskytter mod en verden der kaster dyr ud af vinduer. Mod en verden der lader gas regne ned over forsvarsløse væsener. Det Unævnelige Rum er Livet der skrives ud.

5.

Galaksen med det Sorte Hul i midten.

Den ene søster går op af trappen, drejer til venstre. Går igennem tv-stuen og åbner døren til værelset. Værelset er halvmørkt, støvet og dufter sødt, kvalmt, jordet og underligt tørt. Hun tænder lyset i loftet. Det gengiver kun lige konturerne af et værelse.

Det virker som om rummet er uendeligt. Man kan svagt skimte en reol med hylde, hvorpå der står forskellige figurer af et mørkt stof. Hun tager en af figurerne og mærker det trække sig sammen og udvide sig i hendes hænder. Hun fører den op til sin kind og mærker kulden. Hun lader sine læber berøre glasset. Hun lader mørket sno sig om sin krop. Rummet er køligt på en fjern måde. Som om stoffet udvider sig. Hun lukker øjnene, mærker værelset give efter og hvisker – Nogen har jo taget en bid af solen. Er det månen?

Rejser til Frankrig

Bussen skvulper af sted. Det regner og luften er tung i bussen. Den fyldte bus ånder tungt. Det er morgen ved grænsen. Vi forlader Belgien og sætter kursen mod Paris. Jeg er alene. Træt, men glad. Jeg har ikke sovet i 21 timer. Jeg hader at sove i busser. Og i timevis før en tur er jeg for rastløs til at sove.

Natten igennem har jeg læst om Paris og Sydfrankrig. Jeg har lyttet til musik på mobilen og spist frugt. Når jeg ikke kan sove sidder jeg i timevis og stirrer. Jeg har stirret ud på mørket i Belgien og lyttet til afspændingsmusik. Solen er ved at komme frem og udenfor kan jeg se verden vågne op. Vi kører forbi rasteplasser, hvor mennesker sidder og spiser tavst. Der er flere biler på motorvejen nu. Mine øjne svider, men jeg er glad.

Jeg tager et billede af en tigger der sidder i Metroen. Han mangler et ben, men ser glad nok ud. Byen er proppet til randen med mennesker der er på vej et eller andet sted hen. I toget stiger en mand på. Han laver teater på et sprog, jeg ikke forstår, men jeg griner af hans mimik. Der er en sær stemning i Paris i dag. Det er som om alle går i slowmotion, men i en utrolig fart.

Da jeg kommer op fra metroen støder jeg ind i en høj, smuk sort mand.

Jeg undskylder og træder et skridt tilbage.

Vi smiler til hinanden, går videre. Jeg vender mig om og ser efter ham og håber han vender sig. Da han vender sig om og ser efter mig, tager jeg et billede af ham og smiler og vinker. Han vinker igen.

Jeg ligger alene på et hotel der burde være revet ned for mange år siden. Det er luvslidt og koldt, men billigt. Jeg ligger på siden og glør dovent ud af vinduet. Turen sydpå var hård. Jeg har sovet i 17 timer. Og jeg tror jeg kan sove mere endnu. Jeg kan se den blå himmel og høre fugle synge.

Vinduet står på klem og den varme luft blander sig med det kolde rum og får mig til at sløve hen.

Jeg sidder på en restaurant og drikker vin og spiser foie gras. På marken overfor, hvor jeg sidder, trasker en rød hest rundt. Den standser op og stirrer på mig. Jeg tager et billede, rejser mig for at gå hen til den, men et eller andet standser mig.

Jeg vågner midt om natten fra et mareridt om store pindsvin der hvæser og springer hen mod mit ansigt. Jeg er våd af sved, men også en smule liderlig. Jeg går ud på badeværelset, sætter mig på kanten af badekarret og ser det blive fyldt. Rørene brager, men jeg er ligeglad med den sure banken fra min nabo. Jeg ligger i badet og rører ved mig selv og tænker på den mørke mand. Tænker på, hvordan hans hænder tager på mig, er overalt på min krop.

Jeg tager mobilen som ligger på kanten af badekarret og tager et billede af mig selv, da jeg kommer. Under dynen forestiller jeg mig, at min kæreste ligger ved siden af. Jeg kommer igen.

Jeg har glemt min oplader og batterierne er ved at være flade. Her i byen kan man ikke købe opladere og andre moderne mærkværdigheder. Her er en verdensberømt restaurant og et posthus. Køkkenet er rustikt og postmesteren en gnaven lille mand. Jeg bryder mig faktisk ikke om maden, men naturen er smuk. Og bjergene i det fjerne drager mig. Her er kun gamle mænd og kvinder, men de turister der finder hertil hiver gennemsnittet ned til de nogleogtres. Jeg bor på et lejet værelse hos en enke, hvis mand døde i krigen. Hun bærer stadig sort. Det er vist snart på tide at komme hjem igen. Jeg mangler kun lige en ting til.

Havnebyen vrimler med sømænd. Af alle farver og størrelser. Jeg sidder på en havnecafé og ser ud over havnen. Den kølige hvidvin i mit glas gør mig lidt ør i hovedet. Det er min sidste dag før hjemturen. Jeg er rastløs og vil have en oplevelse at tage hjem på. Jeg tømmer mit glas.

Natklubben er holdt i rød og sort. Der er kvælende varmt og ventilatoren i loftet spreder kun varme og røg. Jeg sidder ved et bord oppe ved scenen

og ser på en kvinde i en azurblå kjole der synger sange om mistede mænd og havet der spejler et helt livsforløb.

Tror jeg. Det er i hvert fald den stemning, jeg bliver bragt i, når jeg hører hendes rustne stemme. Jeg sidder sammen med en stor sort sømand. Han smiler hele tiden og jeg stryger ham henover hans muskuløse lår. Jeg tror, at vi skal hjem til mit hotel. Han er ligeså smuk som ham jeg så i Paris. Det er snart tid til at tage hjem.

Jeg vågner tidligt om morgenen. Min kæreste ligger med hovedet mod min skulder. Jeg er slap og træt, men tilfreds. Jeg kan mærke varmen på min hud og mærke svedige hænder på mine lår. Jeg vender mig om, kysser min kæreste på panden. Og jeg vækker ham og han tager mig hårdt igen.

Jeg rejser mig, sætter mobilen til at oplade og går i bad. Da jeg kommer ud, står min kæreste med mobilen. Han stirrer på den og ser op på mig. - Hvad fanden er det? spørger han. - Hvad fanden er hvad? spørger jeg og smiler.

Han rækker mig mobilen. Der er et billede af en smuk sort mand lagt ind som baggrund. Jeg stirrer forbløffet og kan mærke at jeg bliver bleg. Jeg tager telefonen og ser på billedet.

- Jeg ved det ikke, stammer jeg. Det må være en virus eller sådan noget. Jeg er helt rundt på gulvet. Jeg går hen til sengen og sætter mig ned. - Busturen i Frankrig...Jeg mener...Jeg...Han afbryder mig med en vrængen. - Du har sgu da aldrig været i Frankrig. Og *vi* skal sammen til Frankrig. Hvad fanden snakker du om? Hvad sker der her? Udenfor er livet så småt ved at komme i gang. Vi stirrer på hinanden. Fuglene er begyndt at synge.

Månen er hævnens fængsel

Når jeg ser ud af vinduet kan jeg høre mørket kalde. Det kalder på mig forsøger at få mig ud over kanten af nattens volta. Dens grynedede plasma. Kom kom kom nu, kom her ud, leg med, lad som om du er en Kniv. Jeg hader Den Store Natsværmer der hænger-flygter-flugter og glorificerer tankens altfavnede powerstruktur, der lader mørket forblive ugyldigt afventende profant dagligdags. Galgen er for god til summen af de anstrengelser jeg gør mig for at holde sværdet i ligevægt. Min cigaret brænder huden sort, jeg kan pille huden af men lugten er dynamit i min dronnings hemmelige stude. Jeg lader mig ikke lulle i søvn, den bevægelse som sætter mig i gang har været længe undervejs. Den er en række af skub på skub der har sat inertien i gang al kraften er sat i gang. Jeg er kun et instrument i den golde viljes uafviselige kronosfære. Tidens bølger vil altid føje alt sammen i ukrænkelige led. Metal er stærkt et led er en del af et maskineri der kun kan presse en vej fremad. Mod feltets sammensmeltning med apparatets helios.

Jeg kan høre dagen komme stormende. Stålets instans syder imod mig. Den kunstige ordens fylde er på vej op. Massen er prægnant ikke kritisk kun bøjelig føjelig og skabagtig.

Natsværmeren koges af strøbets ridt, det er godt det samme. Massen er alt der står i vejen for liv, for drift. Jeg går i skjul når alle sydes brankede i latterliggørelsens grynt. I min verdens sult kan jeg fragte tanker fra et punkt til et andet uden at spille. Kom kom kom nu, kom her ind leg med lad som om jeg er en Kniv. Du er min huds røde instrument, knogler er falske kun en hammer kan binde ord sammen, en hammer ført af beslutsomme Aktorer som os. Under skammens bløde snit, hændernes hårde strint af kønnets modulation kan vi høre Dyret dødsstarte pulsen. Skriget er skrift på mareridtet, mit hvide indhold flyder lad som om du er en stjerne der skriger vrимlen itu. Jeg tror at Natsværmeren kommer når

latteren er aftaget. Igen igen hører jeg Gitteret sukke. Min hjerne fræses op jeg er en persona non grata i min dronnings hus, men jeg kender mit mantra. En gigantisk nanohammer kan knuse Den Store Natsværmer jeg har altid været parat til denne mission. Da jeg var barn kunne jeg høre hundenes saftige hyl. Dolken kunne forpuppe små biller, ild kan/kunne/vil altid børste massen til rav. Insekter i rav det er strukturens hierarkiske maskepi. Jeg spiser kaster soden op, jeg vågner altid når lyden af vinger opløser dagens purpur.

Alle dage er den dag hvori massen gentager sig selv i en stor uendelighed, den sorte uendelighed kun flænget af Den Store Sværmer. Jeg skærmer mine sanser satser på sylens stræb men alt vender tilbage tifold.

Jeg har en mistanke om at alle er glødende pile der strømmer ud af drømmens store vulva. En vulkan der pisker havene til krystal. Jeg kan, skal, må, vil destruere Den Store Natsværmer, få vinger af livets mirakel. Dødens sorte næb pirker i opsvulmede ansigters skrald. Massen er inertiens mas og skubben sig fremad. Mit røde instruments inkubation. Eksplosivers rå famlen sig frem i natten. Alle disse tegn på normalitet i powerstrukturens knasende brændeglas. Nattens metynomi er den inkarnerede transglobale salvelse af sjælens stråleglas. Mit fængsel er dit fængsel. Latterens rødme er alles entropi det legeme der hænger og virrer over vores mit mit mit liv. Mærkerne efter cigaretters bid huds sorte udflåd.

Det er snart tid til at udstanse, afmåle, nedskrive faserne i min missions retliniede stræben efter målet. Den store time er rykket nærmere.

Himmelen er et ladt gevær jeg er aftrækkeren. Jeg gør mig klar.

Kemikaliers mumlen i mine ører. Skaderne efter spyddets narkoleptiske inferno. Vi/massen er frarøvet retningsanser.

Indtil smilene fra Stjernens infantile rokade afsløres kan sammenhængskraften i vore hjerter kun betvivles. Malstrømme hvirvler kernens infrastruktur itu. Er jeg galningen der ser alle skrumpe ind til atomer sekund for sekund. Vi er alles modsætning i mørkets krampe. Vi er jegets utopiske slagtehal hvori katastrofer henkastes som

kræftnedbrudte hjerter, kom kom kom nu, kom her ud lad som om vi er
det hvinende instrument der rødt tilstræber perfektion. I hvælvingens
ekko er jeg galningen der spytter sort inficeret sæd op på din blodsskjortes
mageløse krave. Så er tiden forbi

*Jeg er ikke en galning for natten er min pines symfoni/min elskedes sidste ord
var uden varme/det ikke at kunne/sove/er ikke det samme som/at være vågen/hvis
jeg kunne/ville jeg/sprænge månen i stykker/for din
skyld/månen er mit segl/er jeg måske en gal mand?*

Berømte Sidste Ord

I

Jeg dukker op for at lave en aftale. Vi skal være helt sikre på, at der ikke er nogen misforståelser. Så jeg vil lige have de sidste detaljer på plads.

Sengen og de tilkoblede maskiner står op mod den ene væg. Gardinerne er trukket for og en lampe er tændt. Døgnet rundt, fortæller en sygeplejerske mig. Hun er bange, når det bliver mørkt, fortæller sygeplejersken.

Hun ligger lille og skrøbelig i den store seng. Hvis man glatter hendes rynker ud og farver hendes hår kunne hun ligne en lille pige. Man kan kun lige ane hendes krop under dynen. Hun ligger med åbne øjne, men ligner ikke en der registrerer særligt meget.

Sidst jeg var her kunne jeg næsten ikke forstå, hvad hun sagde. Hun danner usammenhængende sætninger, hendes tanker (og hendes formuleringer af disse) springer i tid og rum. Hun kan påbegynde en sætning om en ferie, hun var på i sin barndom og slutte med en filosofisk betragtning over ondskabens svøbe i det 20. århundrede. Men alle følger hende. Hendes familie fordi hun er familie, personalet fordi hun er patient og mig fordi hun har noget jeg vil have.

Jeg begyndte at besøge hende en lille måneds tid efter, at hun var blevet indlagt. Jeg havde opsnappet via netværket, at hun var blevet kørt til sygehuset. Og andre stemmer havde ladet mig vide, at denne her gang var det alvor. Denne her gang kunne lægerne og den fineste videnskab ikke stille noget op. Jeg var selvfølgelig lidt sørgmodig, men også lettere opstemt. Nu kunne jeg få det fra hende som vi alle havde ventet på i et par år nu.

Jeg rykker stolen nærmere mod sengen og ser på hende. Hendes hud er som pergament der har ligget for længe i jorden.

Hun retter sine blå øjne mod mig og smiler lidt.

- Du er her igen, Mefisto, mumler hun.

- Jeg ville bare aftale de sidste formaliteter, svarer jeg. Så der ingen misforståelser opstår.

Hun ser hen mod den tændte lampe og mumler noget om myg. Jeg sidder stille og venter. Hun siger ikke mere. Jeg åbner min taske og tager papirerne frem.

Hun har kaldt mig Mefisto de sidste to måneder. Jeg slog det op og fandt ud af, hvad det var hun talte om. Men det er nu ikke en pagt med Djævelen, jeg skal have på plads. Det er strengt taget bare formaliteter som mangler at falde på plads. Juristeriet skal være i orden.

- Der var en gang en lille mandsling der skrev under med blod, hvisker hun. Gør du også det?

Jeg ryster på hovedet og smiler. Jeg tager fyldepenen frem og spørger om hun kan skrive under nu. Hun rækker med rystende hænder ud efter papirerne og pennen.

- Da jeg var ung, siger hun, mens hun skriver under, kaldte min fader på mig og sagde til mig, at det nu var på tide, at jeg fandt ud af, hvad jeg ville med mit liv. Jeg valgte at studere. Som den eneste af en søskendeflok på 5. Hun hoster og rækker de underskrevne papirer til mig. – Jeg valgte religionen, men efter tre semestre sprang jeg fra og begyndte at studere filosofi. Min fader blev rasende og råbte, at jeg var en skændsel for familien. Og at filosofi var sofisteri. Er du en sofist?

- Det er der nogle mennesker der vil mene, siger jeg. Jeg venter på mere, men hun siger ikke mere. Der går 2-3 minutter. Jeg opdager, at hun er faldet i søvn. Jeg lægger tingene ned i min taske og sidder og tænker på ingenting.

Lokalet er stille. Jeg tænker fremad og planlægger, hvad der skal ske fra nu af. Det eneste jeg kan gøre er at vente. Det er ikke noget problem. Jeg er tålmodig. Jeg kender spillet ned til sidste detalje. Jeg har spillet det i årevis. Og spillet her er ved at nå vejs ende. Jeg kan mærke det. Det er kun dage det drejer sig om nu.

II

Jeg samler på ord. Jeg har samlet ord de sidste 25 år. Og det er ikke hvilke som helst ord, jeg samler på. Jeg optager berømte menneskers sidste ord. Ikke filmskuespilleres, præsidenters eller lokale småberømtheders sidste ord. Nej, her er tale om virkelige berømte. Her er tale om de berømtheder der driver verden fremad. Filosofer, Psykologer, Fysikere, Kemikere, Ingeniører, Økonomer, Jurister, nævn selv flere. Det er disse mennesker der driver verden fremad. Politikere tror, at det er dem som driver værket, men de er blot beslutningstagere der reagerer på en viden de har fået fra andre. Og så reagerer de endda for sent de fleste gange. Og politikeres sidste ord er som regel hugget fra andre. Og disse andre er dem, hvis sidste ord jeg har indfanget de sidste 25 år.

Det her handler ikke om at blive berømt. Jeg er ikke interesseret i berømmelse. Hvorfor skulle jeg stile efter at blive en af disse småberømtheder, jeg foragter så meget? Helt banalt sagt handler det om glæden ved at være til stede på det helt rigtige tidspunkt. Jeg ser mig selv som en slags journalist eller som jeg plejer at sige til min kone: jeg er dødens journalfører. Min kone plejer så at se underligt på mig og sige, at det ikke er sjovt. At jeg er perfid og morbid.

Men hun accepterer min lille bibeskæftigelse. Jeg tjener godt i mit civile erhverv og vi sulter absolut ikke.

Hvordan jeg kom i gang?

Jeg var tilfældigt på sygehuset i et andet gøremål, da jeg hørte at en berømt fysiker lå på nabostuen. Og der fik jeg den mærkelige følelse, at jeg bare måtte se ham før han døde. Så jeg snusede lidt rundt omkring og ventede. Og da det var ved at være tid, slog jeg til. Jeg listede mig ind på stuen, da de pårørende var væk – de skulle vel trække lidt frisk luft – og så var det at heldet tilsmilede mig.

Jeg stod lænet ind over sengen og så på dette prægtige eksemplar af en videnskabsmand, da han så på mig og sagde med klar stemme:

- Så er det tid til at tjekke ud, vær venlig at gå til Gaten.

Jeg så på ham og begyndte at grine. Det var så afsindigt, at jeg ikke kunne lade være. Han tog min hånd, trykkede den hårdt og sagde: - En fornøjelse at træffe Dem, De er førstepiloten, ikke sandt?
Og derefter udåndede han.

Siden da er det gået slag i slag. Jeg har igennem de sidste 25 år perfektioneret min metode.

Fra det første tilfældige held til nu har jeg finpudset og fået en erfaring der får den professionelle journalist eller autografjæger (eller lejemorder for den sags skyld) til at ligne et vuggestuebarn. Uden at røbe for meget kan jeg sige at jeg studerer nyheder, i avisen, på nettet, på tv.
Og at jeg køber nyheder. Fra fortrolige kilder selvfølgelig. Og jeg får altid opsnuset de detaljer der gør, at jeg er på plads, når det sker.

I begyndelsen havde jeg store problemer med de pårørende. Jeg fik på et tidspunkt brækket armen af en rasende søn, da jeg forsøgte at snige mig ind som læge lige før de sidste ord. Men i løbet af et par år fik jeg fundet den indfaldsvinkel der gør, at jeg har en rate på 75-80 %. Jeg har fået udarbejdet et juridisk dokument der giver mig tilladelse til at være til stede til de fleste sidste-ord-seancer. Man skal blot vælge det rette tidspunkt, så er den hjemme.

Jeg får selvfølgelig også hjælp fra pårørende der ikke dukker op, fra berømtheden selv der er forfængelig og – tør jeg sige det? - fra flinke og venlige læger, sygeplejersker og andre ansatte på sygehusene. Så jeg venter, udser mig det rigtige tidspunkt og så slår jeg til.

Med min mappe med dokumenter, fyldepen og båndoptager.
Det slår aldrig fejl.
Næsten aldrig.

III

Jeg sidder lidt og piller ved mappen og funderer over denne lille dames storhed. Værelset er blevet mørkere. Dagen er ved at være forbi og jeg skal hjemad. På den anden side har jeg ikke travlt. Min kone er udenbys og jeg har intet jeg skal nå.

Jeg tænker på de oplysninger, jeg har fremskaffet om hende.

Hun bliver født i '34 af forældre der er henholdsvis læge og rektor i en lille by nordpå. Hun får fremragende karakterer i alle fag i skole, gymnasium og i de tre semestre hun læser religion, giver hun alle grå hår i hovedet på grund af sin tilgang til dogmatikken. Og så begynder hun sin rejse mod berømmelsen. Hun begynder at studere filosofi. Rygtet om hende begynder at løbe. Her er en usædvanlig skarp debattør der kan sætte selv den skrappeste begavelse skakmat. Hun skriver speciale om brugen af begrebet "interferens" der bliver oversat til flere sprog og bliver pligtlæsning på universiteter kloden rundt.

Og hun bliver en lysende stjerne på den akademiske himmel. Hun udøver sin indflydelse udenfor denne lukkede verden, da hun bliver indlemmet i et internationalt organ der skal kortlægge de tekniske, etiske og filosofiske aspekter ved at sende et fartøj til en anden planet for at søge efter liv.

Og selvom hun ikke er kendt i den brede offentlighed, er hun vel en af de største, jeg har fået lov til at være hos i de sidste minutter. Hun er simpelthen den klogeste kvinde der eksisterer i denne verden.

Jeg smiler skævt og lykønsker mig selv for denne skalp der om føje tid vil indgå i min samling. Jeg sætter mappen fra mig og rejser mig for at gå på toilettet. Og så vågner hun.

- Hvor skal De hen?
- Jeg bliver lige nødt til at gå et par minutter, jeg er snart tilbage.
- Tilbage fra hvad og til hvad, siger hun og smiler.
- Fra toilettet og til Dem.
- Eller tilbage fra nu til nu, hvisker hun.

Jeg løfter et øjenbryn og ser smilende på hende. Og så går jeg på toilettet. Efter at have forrettet min nødtørft går jeg hen til kiosken og køber en sodavand og så er det tilbage til stuen.

Selvom jeg jager sidste ord er det altid af stor interesse at lytte til det der kommer før. Man kan jo altid bruge et fyndord til at dupere med til en middag.

Da jeg kommer ind på stuen står der en person ved sengen. Jeg rømmer mig og personen vender sig om, ser på mig og siger med en lav stemme - Er det Dem igen?

Jeg har aldrig set ham før. Han er en stor kraftig mand som ser ud som om han er vant til at få sin vilje. Kan det være en kollega, en elsker, en ven jeg ikke har hørt om?

- Goddag, mit navn er...

Han afbryder mig med en affejende bevægelse.

- Jeg véd hvem De er. De skal ikke sige mere. Det er der ingen der har brug for. Hverken hende, mig eller Dem.

- Hvem er du...De?, spørger jeg nervøst.

- Det er denne sag totalt ligegyldigt, hvem jeg er. Det vigtige for Dem er, hvem De er.

- Jamen...

- De er en tåbe, siger han med en høj kraftig røst.

Jeg har på fornemmelsen, at et eller andet er gået helt galt. Jeg går hen og tager min mappe. Jeg må hellere smutte inden han laver så meget ballade, at jeg misser mit tog hjem. Eller min "kunde" river kontrakten i stykker. Jeg nikker til ham og skal til at gå.

- De samler på ord, siger han med et skævt smil. De har samlet ord i omtrent 25 år. De er gift, ingen børn og Deres liv er tomt. Derfor denne latterlige hobby. De tror, at De gør dette for jagtens skyld. Men inderst inde ved De bedre.

Jeg er stoppet op midt i en bevægelse. Hvor ved han det fra? Jeg er sikker på, at jeg ikke har mødt ham før. Det er hundrede procent at det er første

gang vi mødes. Enten er manden synsk eller også har han taget en del oplysninger på mig.

- De begyndte ved et tilfælde. En impuls og så fortsatte De.

Jeg ser på ham, ryster på hovedet, prøver forgæves at finde på et eller andet smart til farvel, men jeg opgiver. Jeg ser hen på min snart døde filosof, ignorerer manden og går.

Da jeg når hen til døren hører jeg kollegaen/elskeren/vennen/psykologen sige til min ryg

- De er en ligæder. En åndens gravrøver.

Jeg skynder mig ud af sygehuset.

IV

Jeg sidder på en stol ved sengen. Hun døde for 3 minutter siden. Uden et ord. Jeg kom i morges efter at en informant på sygehuset havde kontaktet mig og sagt, at nu var det op over.

Jeg havde ikke tid til at gå i bad eller skifte tøj. Og mappen glemte jeg derhjemme. Det er første gang jeg har glemt båndoptageren. Ikke at det gør nogen forskel. Hun sagde ikke et ord. Jeg overvejede at tage hjem efter båndoptageren, men jeg turde ikke. Hvis nu hun kom med de mest geniale Berømte Sidste Ord verden endnu har set? Og at ingen overhovedet hørte dem? Det er trods alt bedre at jeg hører dem end at ingen hører dem.

Jeg spurgte en af sygeplejerskerne om manden inde på stuen, men ingen har tilsyneladende set ham. Jeg er ligeglad. "En åndens gravrøver"? Det kan han da selv være!

“Den anden dag i Italien mistede han synet på det højre øje. Hans far sagde til ham – Når syden kaster sig i ens favn kan man ikke tænke klart! Og smilede Farsmilet. Alt skal nok gå i orden igen lille du... bare vent og se.”

Fra “På rejse i fremmede lande”

Claus Willumsen (f.1970)
er bosiddende i København
og debuterer med novellesamlingen
Berømte Sidste Ord.

FORFATTERFORLAGET
ATTIKA

ISBN 978-87-7528-747-5

9 788775 287475